

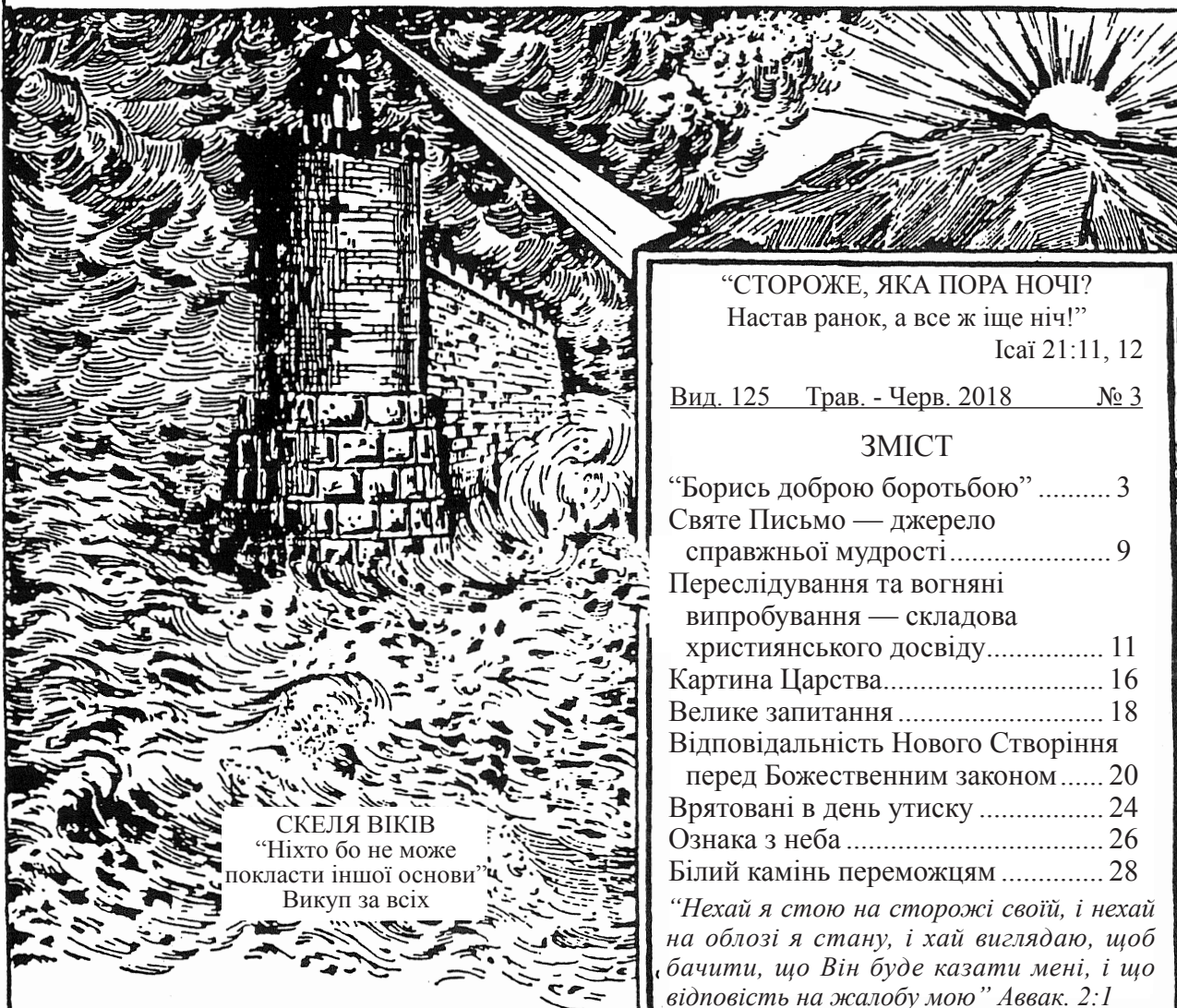

ЗОРІННЯ

НОВОЇ ДОБИ

і

ВІСНИК ПРИСУТНОСТІ ХРИСТА

СКЕЛЯ ВІКІВ
“Ніхто бо не може
покласти іншої основи”
Викуп за всіх

“СТОРОЖЕ, ЯКА ПОРА НОЧІ?
Настав ранок, а все ж ще ніч!”

Ісаї 21:11, 12

Вид. 125 Трав. - Черв. 2018 № 3

ЗМІСТ

“Борись доброю боротьбою”	3
Святе Письмо — джерело справжньої мудрості	9
Переслідування та вогняні випробування — складова християнського досвіду	11
Картина Царства	16
Велике запитання	18
Відповідальність Нового Створіння перед Божественним законом	20
Врятовані в день утиску	24
Ознака з неба	26
Білий камінь переможцям	28

“Нехай я стою на сторожі своїй, і нехай
на облозі я стану, і хай виглядаю, щоб
бачити, що Він буде казати мені, і що
відповідь на жалобу мою” Аввак. 2:1

“Тривога людей на землі, і збентеження від шуму моря та хвиль (збурених, невдоволених мас), коли люди будуть мертвити від страху й чекання того, що йде на весь світ (на всіх людей), бо сили небесні (церковні) порушаться... Як побачите, що діється це, то знайте, що Боже Царство близько... Випростуйтеся, і підійміть свої голови, - бо зближається ваше визволення” (Луки 21: 25-31)

ЦЕЙ ЖУРНАЛ І ЙОГО СВЯТА ЦІЛЬ

Головна мета цього журналу – давати пояснення Біблії. Його видає Товариство дослідників Біблії для того, щоб на основі Святого Письма поширювати правдиве знання про Божий План Спасіння, особливо для тих, які називаються християнами. В ньому також даються оголошення про конвенції та звіти з цих конвенцій, а також оголошення про літературу, яку видає Товариство. Наші так звані “веріанські дослідження” є вивченням і дослідженням Святого Письма з використанням “Викладів Святого Письма”, видання яких було організоване Товариством ще за часів Ч.Т. Рассела.

Цей журнал стає на захист єдиної правдивої основи надій християн, яку, як правило, відкидають, а саме, Викуп – відкуплення дорогоцінною кров’ю Ісуса Христа, що дав Себе на викуп за всіх (1 Петра 1: 19; 1 Тим. 2: 6). Лише на цій основі хтось може будувати з “золота, срібла, дорогоцінного каміння” Божого Слова (1 Кор. 3: 11-15; 2 Петра 1: 5-11). Іншою ціллю цього журналу є показати всім “що то є зарядження таємниці, яка від віків захована в Бозі”, щоб “тепер через Церкву була оголошена найрізніша мудрість Бога”, яка “за інших поколінь не була оголошена людським синам” (Ефесян 3: 9, 10, 5).

Цей журнал є незалежним від усіх партій, сект чи віровизнань і намагається кожне своє слово підпорядкувати Божій волі в Христі, як це виражено в Святому Письмі. Тому ми відкрито говоримо про все те, про що говорив Господь – згідно з Божественною мудрістю, якою Він нас обдарував, щоб про це говорити. Наше ставлення не є догматичне, бо що знаємо, те й говоримо, маючи сильну віру в Божі обітниці, які є певні. Призначення цього журналу – служити Богу, тому рішення про те, що може бути поміщене в ньому, а що ні, мусить бути згідне з нашою думкою відносно того, що є до вподоби Господу, згідне з Божим Словом і є для збудування братів і сестер у знанні та Божій ласці. Тому ми не тільки просимо, але й наполягаємо, щоб наші читачі досліджували кожне написане тут слово за допомогою непомильного Божого Слова.

ЗГІДНО З НАШИМ РОЗУМІННЯМ СВЯТЕ ПИСЬМО ВИРАЗНО НАВЧАС:

що церква є “храмом” живого бога – особливим “Його творивом”; що його будівництво ведеться на протязі всього віку Євангелії – відколи Христос стався Відкупителем світу і основним “Наріжним Камнем” цього храму, через який, коли він буде завершений, Божі благословення зійдуть “на всі племена”, і вони матимуть доступ до Нього (1 Кор. 3: 16, 17; Еф. 2: 20, 22; Бут. 28: 14; Гал. 3: 29);

що водночас відбувається обтискування, формування і шліфування посвячених віруючих у Христове поєднання за гріх. І коли останній з цих “живих каменів”, “вибраних і дорогоцінних”, буде готовий, тоді великий Майстер збере все до купи у першому воскресінні, і храм буде наповнений Його славою і стане місцем зустрічі між Богом і людьми впродовж Тисячоліття (Об. 15: 5-8);

що основа надії для церкви і для світу полягає в факті, що Ісус Христос “за благодаттю Божою смерть скуштував за всіх”, є “викупом за всіх”, і “часу свого” буде “світлом правдивим... що просвічує кожну людину, яка приходить на світ” (Євр. 2: 9; Ів. 1: 9; 1 Тим. 2: 5, 6);

що надією церкви є можливість бути схожою на свого Господа, “бачити Його, як Він є”, стати “учасниками Божої Істоти” і брати участь в Його славі як співспадкоємиця (1 Ів. 3: 2; Ів. 17: 24; Рим. 8: 17; 2 Петр. 1: 4);

що теперішнім завданням церкви є вдосконалювати святих для майбутньої праці служби; розвивати в собі кожну благодать, бути Божим свідоцтвом для світу і готуватися бути царями і священниками в наступному віці (Еф. 4: 12; Мт. 24: 14; Об. 1: 6; 20: 6);

що надія для світу полягає у благословеннях знання і можливостей, які будуть дані для всіх Христовим Тисячолітнім Царством, – реституції всього, втраченого в Адамі, для всіх охочих і слухняних, з рук їхнього Відкупителя і Його прославленої Церкви, – коли всі свавільні нечестивці будуть знищені (Дії 3: 19-23; Іс. 35).

“ЗОРІННЯ НОВОЇ ДОБИ”

Журнал видається кожних два місяці

Цей журнал видається Товариством дослідників Біблії. Статті, які друкуються в ньому, перекладені з Репринтів (передруку) статей, написаних братом Расселом. Статті друкуються в зворотному порядку, починаючи з 1916 року написання.

Хочемо повідомити всіх читачів “Зоріння Нової Доби”, що цей журнал розповсюджується безкоштовно. Надіємось, що брати усіяко будуть

підтримувати цей журнал, який розповідає про наближення Божого Царства, потішає пригноблених і дає харч у пору для тих, котрі зробили з Богом угоду при жертві.

**ЦЕЙ ЖУРНАЛ ВИДАЄТЬСЯ ДЛЯ ДОБРА
БОЖОГО НАРОДУ І ДЛЯ БОЖОЇ СЛАВИ.**

Всі листи, зауваження та побажання просимо висилати на адресу:

п/с 6890
м. ЛЬВІВ, 79058

“БОРИСЬ ДОБРОЮ БОРОТЬБОЮ”

“Борись доброю боротьбою віри, держись вічного життя, до котрого й покликано тебе” (1 Тимофія 6: 12, Кул.).

Якщо ми з природи войовничі, то можемо вбачати (або нам здається, що ми вбачаємо) причини для постійної боротьби — від колиски аж до гробу. Маленьке викривлення тверезого мислення може надати цій вдачі релігійного відтінку і ввести особу в оману переконанням, що вона бореться “доброю боротьбою”, тоді як насправді вона просто розвиває в собі сварливу вдачу, несумісну з духом покори та стриманості, який є найістотнішою рисою християнського характеру. Знову ж таки, багато хто, маючи протилежну вдачу, схильний ігнорувати факт, що християнське життя повинно бути боротьбою, і брати до уваги тільки ті вірші Писання, які радять покору, стриманість, терпеливість, лагідність тощо.

Отже, перед нами дві крайності, обох з яких треба остерігатися. Щоб допомогти нам правильно розсудити себе і зберегти рівновагу, апостол радить спостерігати, уважно придивлятися до тих, які ходять пристойно, за правилами, викладеними в Писанні, і радить остерігатися впливу тих, які так не ходять. “Багато бо хто, — каже він, — що про них я вам часто казав, а тепер говорю навіть плачучи, поведуться, як вороги хреста Христового. Їхній кінець то загибель, шлунок їхній бог, а слава в їхньому соромі... Вони думають тільки про земне”, яке обіцяли пожертвувати на основі Угоди (Фил. 3: 17-19).

Звернімо увагу на деякі гідні приклади, щоб побачити, як вони бігли по нагороду, і глянути, чи є якась свідчення того, що вони бігли успішно.

По-перше, відзначимо досконалий приклад нашого Господа, нашого Вождя і Предтечі, слідами Якого ми запрошені йти. Дізнаємося, що Його подорож “вузьким шляхом” жертви почалася з повного посвячення волі Бога. Його посвячення відзначалося простотою і щирістю і охоплювало все, що Він мав: “Ось іду,.. щоб волю чинити Твою, Боже!” (Євр. 10: 7).

Він не казав: “Отче, Я дам Тобі десятину з Мого часу, Моєї служби, Моїх засобів, а решту залишу Собі, щоб задовольнити власні амбіції та плани”. Він не казав: “Отче, Я обрав для Себе цю чи оту працю і вірю, що Ти благословиш її”. Він не казав: “Отче, наскільки Я розумію Твою волю, настільки готовий виконувати її”, з тим наміром, що якщо Отець вимагатиме чогось надто суворого або на вигляд нерозсудливого, Він може змінити Свою думку. Ні. Він посвятився просто виконувати волю Отця, якою б вона не виявилася. А тоді Він наполегливо взявся за вивчення Закону та Пророків, щоб знати волю Бога про Себе.

Коли прийшла спокуса змінити шлях, Він відповів: “Але як має збутись Писання, що так статися мусить?” “Чи ж не мав би Я пити ту чашу, що Отець дав Мені?” (Мт. 26: 54; Ів. 18: 11). Він відклав убік власну волю і впроваджував у чин волю Бога, хоча це спричиняло Йому труднощі на кожному кроці і, врешті, принесло смерть, найбільш жахливу та ганебну. Від цього шляху жертви Він ніколи не відхилився ані на мить.

Наш Господь був величною постаттю для наслідування. “Так, — скаже хтось, — але наш Господь був досконалий і тому міг чинити волю Отця досконало”. Цілком вірно,

і ми вдячні та раді за це, бо коли б Він не був досконалий, Він ніколи не відкупив би нас. Однак ми також потребували такого прикладу, бо як би недосконало ми, будши школярами, не імітували копію, все ж таки нам потрібна досконала копія.

СВ. ПЕТРО — ШЛЯХЕТНИЙ ВОЇН

Хоча Христос був для нас більш ніж досконалим прикладом для наслідування, який при нинішніх недоліках ми не можемо повністю відтворити, ми знаходимо інші приклади серед братів, які мали схожі недоліки. Згадаймо їх і побачмо, як вони йшли слідом за Учителем.

Таким був св. Петро з його запальною, імпульсивною вдачею, завжди люблячий, однак хиткий. Гляньмо, як він захищав свого Учителя, піддаючись небезпеці, а потім заперечував і відмовлявся від Нього; як хоробро він боровся за віру і як поступався юдейським упередженням, викликаючи справедливий та заслужений докір з боку св. Павла. Добре навчений цим докором і напоумленням, прагнучи кермувати собою, його християнський характер дозрівав і гарнішав з року в рік, як про це свідчать його величні та шляхетні Послання до Церкви, написані з натхненням, що передавалися з покоління в покоління дев'ятнадцять століть; і в нього було багато очевидних доказів повного любові схвалення від Господа.

Перш ніж св. Петро наважився вибачитися словами за те, що зрікся Господа, він отримав запевнення, що має прощення і милість годувати Господні вівці. Господь бачив щирість його любові і розумів, що він згрішив через слабкість та страх. Зверніть також увагу на ставлення св. Петра до свого "улюбленого брата Павла" (2 Петр. 3: 15, 16), який відверто зганив його і докорив, і до Господа, Який сказав: "Відступися від Мене, сатано [противнику], ти спокуса Мені, бо думаєш не про Боже, а про людське!" (Мт. 16: 23). Бідний св. Петро! Його чекав важкий шлях, але він, здається, бачив і розумів свої слабості і рішуче взявся до роботи, щоб зі ще більш енергійним зусиллям здолати нахили своєї старої природи і виховати благодаті християнського характеру.

Чи він остаточно переміг? Чи він прийнятий як один з тієї славної громади, яка становитиме

Наречену Христа? Так, звичайно. Сам воскреслий Господь сказав, що його ім'я записане з іншими з числа дванадцятьох апостолів у самій основі Небесного Міста, Нового Єрусалима, Божого Царства (Об. 21: 14). Гляньте, що здобув бідний, слабкий св. Петро за свою покору і терпеливість у болісних випробуваннях!

ІНШІ ДОБЛЕСНІ ВОЇНИ

Св. Павло мав сильніший характер з природи. Він, очевидно, поставив собі за мету навчитися керувати собою, хоча зроду був рішучим і вольовим. Коли Правда досягла його, він одразу здобув велику перевагу (через природну вдачу і раннє виховання), тому міг йти більш твердо і наполегливо. Використовуючи всю свою енергію в цьому напрямку, він дає нам для наслідування шляхетний приклад стійкості та витривалості, невтомного запалу і найщирішої відданості. Гляньмо на це і зважмо добре (2 Кор. 11: 23-33; 12: 10, 15).

Св. Іван був з природи люблячим, лагідним і покірним, і саме через цю вдачу йому було важко розірвати численні людські узи приязні, які ця вдача завжди створює довкола себе. Однак, не дивлячись на ці узи, він був вірним своєму Учителю. Він був терпеливим, вірним учителем доктрин Христа і з готовністю пішов на заслання на відлюдний острів Патмос за своє вірне свідчення Правді.

Схожим був шлях усіх апостолів. Вони були сміливими, вірними захисниками Правди, були прикладами її сили цілковито освячувати в міру зростання в благодаті і підкорення її перетворюючому впливу. Вони мали схожу вдачу, однак були різними, як і ми. Дивіться на тих, хто так біжить, і робить так само. Бог стежив за ними, дбайливо нотував їхній шлях, судив їх на основі їхніх мотивів та намагань, і Він показує, що їхній шлях, який підлягав такому суду (при тому, що всі їхні недосконалості були вкриті приписаною праведністю їхнього Вождя), був прийнятним для Нього. Вони залишили все і пішли за Христом. Вони мали небагато — принаймні, не більше, ніж нам доводиться залишати, але це було всім, що вони мали, і воно було прийнятним.

Св. Петро залишив своє рибальство і друзів заради того, щоб подорожувати з Учителем, щоб вчитися і навчати Правди. Так він відмовився від власної волі та тогочасних інтересів задля виконання волі Бога. Коли він промовив до Господа: “От усе ми покинули, та й пішли за Тобою слідом” (Мр. 10: 28), наш Господь не сказав, що те мале, що було у св. Петра, не варто згадувати, але визнав його і підбадьорив св. Петра далі жертвувати усім, запевнивши, що у властивому часі той матиме нагороду (Мр. 10: 29, 30). Так само з усіма нами, якщо ми не ослабнемо, бо вірний Той, Хто нас покликав, Він і повищить нас у своєму часі (1 Сол. 5: 24; 1 Петр. 5: 6).

Коли ми дивимося на шлях вірних осіб, то бачимо, що їхня боротьба була переважно зі самими собою. Виконуючи Божественну волю, вони намагалися тримати підкореною власну людську волю. Навіть у випадку нашого Господа, де людська воля була досконалою, це важко було робити, як виникає з Його слів: “Отче Мій, коли можна, нехай обмине ця чаша Мене... Та проте, не як Я хочу, а як Ти...” (Мт. 26: 39).

БОРОТЬБА ПРОТЯГОМ СТОЛІТЬ

Та є ще інший бік цієї боротьби, який ми не згадували і який не повинні випускати з уваги, якщо хочемо бути вірними переможцями. Сьогодні Правда має ворогів, як за днів апостолів, і ми стаємо на захист Правди. Тому сили, з якими ми повинні боротися, є не тільки всередині, але й назовні. Бути в'ялими і байдужими в оточуючих умовах є очевидним доказом того, що ми не боремося доброю боротьбою віри.

Боротися доброю боротьбою віри означає, перш за все, мати віру, за яку треба боротися. Ніхто не може боротися цією доброю боротьбою, не досягши певного знання Правди, — знання, достатнього, щоб збудити почуття і задіяти енергію в її розповсюдженні та захисті.

А тепер гляньте на боротьбу з цього погляду і зауважте, як вірні воїни хреста з початку віку і дотепер боролися за віру, передану святим (Юди 1: 3). Невже вони мовчки і зручно відпочивали в розкішних достатках, задовольняючись тим, що дізналися про Правду, промовчуючи

там, де це може викликати хвилю опозиції, а тоді тішили себе думкою, що їхня лінива, бездіяльна урівноваженість є доказом зростання в благодаті? Аж ніяк!

Святі терпіли труднощі як добрі воїни заради Правди. Вони проповідували її сміливо, за що отримували насмішки та докори від натовпу, втрачали земних друзів, жертвували земними інтересами та перспективами, і все це супроводжувалося побоями, ув'язненнями, лихами на кожному кроці, а в багатьох випадках їх спіткала насильницька смерть. Їх не тільки підбадьорювала славна перспектива майбутнього блаженства, але вони для здобуття цього прикладали всі можливі зусилля, щоб виконався Божий План. Коли б вони робили по-іншому, то не заслуговували б на високі почесті, до яких були покликані. Так було впродовж всього віку і триває далі.

Коли велика Таємниця Беззаконня, тобто папська система, досягла висот своєї влади і самого дна свого зіпсуття, коли очі небагатьох вірних Божих дітей розплющилися і побачили її істинний характер, шляхетні реформатори виступили вперед і сміливо заявили про свої переконання перед лицем найбільш лютих переслідувань. Підбадьорені їхнім прикладом, численні шляхетні душі кинули виклик тим самим небезпекам і перенесли великі труднощі у боротьбі за Правду. Тим самим вони дали доказ запалу та посвячення через свою вірність аж до смерті від рук насильників, зазнаючи переслідувань та катувань найбільш огидного і диявольського характеру.

ВИРІШАЛЬНА БИТВА ЩЕ ПОПЕРЕДУ

Було би добре частіше згадувати такі приклади, щоб вони спонукали наш запал і ми терпеливіше приймали порівняно легкі скорботи, які покликані зараз зносити в наших зусиллях поширювати і захищати Правду сьогодні. Ми не маємо кривавих переслідувань, хоча й надалі слухним залишається твердження, що ті, хто житиме побожно, зазнають переслідувань (2 Тим. 3: 12). “Жити побожно”, тим не менше, означає наполегливість і відповідну активність у Божій службі.

Пам'ятаймо також, що апостол згадує ці останні дні віку, як найбільш лихі часи зі всіх.

Чому? Тому що неправди і спокуси цього дня приходять у більш вишуканій формі, ніж досі. Це однозначно Вік Розуму, — Вік поступу майже в кожному напрямку; багато хто бігає туди й сюди, і знання зростає щодо кожної речі.

З іншого боку, людські фантазії і припущення набагато випереджають знання. Розум, не керований Божественним Об'явленням, потрапляє в численні безглузді та шкідливі блукання, що стають загальноприйнятими серед тих, які вважають себе Божими дітьми, але введені в оману цими неправдами і відпадають від “віри, раз даної святим”. Велика вавилонська система, падаючи, руйнується, але численні неправди, набагато шкідливіші, ніж формалізм та дрімота Вавилону, діють, щоб збудувати на її руїнах інші системи беззаконня, в яких навіть для фундаментальних принципів християнства не знаходиться жодного місця.

Нечисленні вірні, озброєні Правдою, зобов'язані протистояти цим неправдам, адже інші не можуть викрити їх і завдати їм поразки. Озброєні Мечем Духа, яким є Боже Слово, вони повинні показати своїм проникливим ходом думок різницю між Правдою і неправдою і довести, що Божий План, як того хоче Бог, є вищим від усіх планів та шляхів, які задумала людина.

Щоб не потрапити в ці неправди, щоб не бути зведеними їхньою вишуканою софістикою і удаваною відданістю Богу з боку обдурених облудників, які її просувають, Божі діти повинні триматися близько Слова Отця, наповнятися Його Духом; і коли вони бачать Правду, то повинні бути сміливими і безстрашними в її захисті, незважаючи на всі наслідки.

Ось що означає боротися доброю боротьбою віри, незалежно від того, чи вас при цьому сильно поранили в сутичці, чи ні. Ті, які, жертвуючи домашнім затишком і т. д., поширюють Правду через друковані видання, які (після прочитання і обдумування тими, хто їх прийняв) дають світло і розсіюють темряву, борються доброю боротьбою віри так, немовби вони словом уст переконували зустрічних. Часом вони це роблять навіть ефективніше. Вони так само одержать свою нагороду і захопляться вічного життя, як св. Петро та св. Павло й інші вірні воїни хреста, якщо не ослабнуть.

ПРИГОТУВАННЯ ДО БИТВИ

Це маленьке військо вірних воїнів, як сказано, є лише жменькою, Малою Черідкою. Хоча чисельно вони настільки незначні, що полчища противників Правди не дуже бояться їхніх старань, кінцева перемога буде на їхньому боці, і Божа сила прославиться і проявиться в них ще більше.

Як три сотні зібраних Гедеоном чоловіків, що не побоялися мужньо зустріти ватаги мідіян, тому що Господь був із ними, так і ці повинні виступити, сильні вірою, сурмлячи в сурми Правди і розбиваючи свої земні посудини (жертвуючи своєю людською природою), щоб засяяло блаженне світло Божого Духа. І у властивому часі полчища ворога налякаються і втечуть. Системи неправди, нові й старі, перетворяться на руїну і, як у випадку з мідіянами, кожен підніметься проти іншого, щоб довершити працю знищення.

Щоб мати привілей боротися цією доброю боротьбою віри і бути Господніми обранцями для великої праці, яка зараз має бути виконана, Божі діти, немов військо Гедеона, повинні спочатку бути випробувані — пройти тест. На початку з Гедеоном була юрба з тридцяти двох тисяч, та коли всім боязким було запропоновано повернутися додому, залишилося тільки десять тисяч. А після того як Бог випробував їх, залишилося тільки три сотні. Мідіянам, і навіть самим собі, вони здалися маленькою, мізерною громадкою. Однак Божа сила ще більше проявилася в тому, що їх було мало і вони були слабкі (Суд. 7: 3, 7, 22).

Так само тепер. Ніхто не повинен братися до цієї служби з примусу чи намови. Усі боязкі, чия віра в здатність і намір Бога виконати Свій План, недостатньо міцна, щоб зробити їх хоробрими та безстрашними, щоб негайно виступати вперед, охочими сурмити в сурми Правди і готовими розбити свої земні посудини (пожертвувати собою) в службі, мають можливість полишити поле бою. Звичайно, вони не матимуть жодної частки в почестях перемоги з Вождем, більшим, ніж Гедеон.

ВОЮЮЧІ СТОРОНИ

За кого ми воюємо? за Бога? за Христа? Ні, — відповідаємо ми. Ми воюємо за себе.

Багато хто робить велику помилку, уявляючи собі, що боротися доброю боротьбою віри означає робити щось для Бога, що заслуговувало б на Його вдячність і нагороду. Всемогутній Бог не вимагає, щоб ми воювали за Нього. Він всесильний і цілком здатний подбати про Себе та Свою справу. Він не потребує наших кволик зусиль. Бог воює за нас і допомагає нам та підбадьорює боротися доброю боротьбою віри за себе. Було би добре, щоб ми виразно розуміли цей бік справи.

Проти кого ми боремося? Відповідаємо, що наш бій не є проти наших ближніх, ані ми не воюємо тілесною зброєю. По суті ми можемо досить поспівчувати навіть нашим найбільш безжалісним ворогам, які, виходячи з можливостей сучасної цивілізації, готові й охочі “кривдити і переслідувати нас” (Дерк.) та наговорювати всяке слово лихе (Мт. 5: 11). Ми добре розуміємо, що вони значною мірою засліплені чи то власними упередженнями та пристрастями, чи облудними вченнями й забобонами великого противника. Тому наша боротьба не спрямована навіть проти наших ворогів. Коли в нас є нагода, ми повинні намагатися робити їм добро, “з лагідністю наставляючи тих, хто налаштований недобррозичливо” (2 Тим. 2: 25, WTB).

Отже, наш Вождь наказав нам, щоб ми, маючи з ними справу, не воювали і не віддавали злом за зло, а віддавали добром за зло, лагідністю за лють, добротою за непоштивість; щоб ми намагалися робити добре тим, хто нас лихословить і переслідує, щоб їм розплющилися очі розуміння, щоб дати їм змогу побачити, що існує така річ як дух Любові, ввічливості, доброти, тоді як вони думали, що всі керуються тим самим злосним духом самолюбства, який заволодів ними.

Наша боротьба повинна бути проти Гріха — великого рабовласника, який полонив наш рід в особі батька Адама і тримав за рабів відтоді й дотепер. Людство вже шість тисяч років постійно відчуває на собі жахливий вирок смерті з усіма похідними у вигляді хвороб, болю, смутку та утиску. Так, це і є ворог, проти якого треба вести боротьбу.

Посередньо сатана є і нашим ворогом, бо саме через його вплив батько Адам на

початку став рабом Гріха, і сатана з того часу продовжував йти тим самим шляхом і навіть сьогодні намагається завести нас назад під панування Гріха і втримати там. Однак ми не повинні забувати, що наш бій не є безпосередньо зі сатаною, ані ми не повинні “винести суду зневажливого” проти нього (Юди 1: 9). Радше ми повинні сказати разом із Михаїлом: “Хай Господь докорить тобі!”, і повинні чекати на те, як Господь у Своему часі і Своїм шляхом докорить сатані. Тим не менше, ми повинні чинити йому опір, повинні протидіяти його впливу, облудам та намаганням ввести нас в оману та в гріх.

Господь повчає нас, що “наша битва не супроти крові і плоті, але супроти можновладців, супроти влади, супроти світоправителів п'ятьми віку цього, супроти духів злоби піднебесних [на високих становищах]” (Еф. 6: 12, Гиж.). Сатана, великий поневолювач, полководець Гріха, має багато спільного з усіма різними впливами, з якими ми зобов'язані воювати. У бою з нами він використовує свою хитрість, свої “підступи” (Гиж.), а оскільки він — духовна істота, набагато розумніша від нас, ця сутичка була би дуже нерівною, коли б не більш могутній Духовний Вождь. Ми не залишені воювати один на один із переважаючою мудрістю та хитрістю. Наш Вождь, Господь Ісус, підкорив Гріх і був прославлений, тож Він є на нашому боці, і ми можемо впевнено сказати, що Більший той, Хто на нашому боці, ніж усі, хто проти нас, — сатана та його когорти злих духів, а також зведені ним його земні представники та слуги. “Коли за нас Бог, то хто проти нас? (Рим. 8: 31).

Св. Іван, мабуть, перераховує знаряддя, якими наш великий поневолювач, Гріх, намагається тримати нас за рабів або, після того як ми стали вільними, повернути свій вплив над нами: світ, плоть, диявол. Ми вже бачили могутній вплив диявола, великого полководця Гріха. Ми вже збагнули, в якому значенні світ є нашим опонентом і в якому значенні ми повинні воювати з ним.

Ми вже зрозуміли, що не повинні воювати тілесною зброєю, ані в жодному значенні слова не воювати, тобто боротися, з нашими ближніми, коли бачимо, що вони засліплені противником

і насправді мало відповідальні (якщо взагалі відповідальні) за свою поведінку. Ми не воюємо з ними. Ми повинні воювати з “духом світу”, його впливом. З ним треба боротися і йому чинити опір. Світська вдача, світський розум, світські амбіції, мотиви, які спонукають світ, життєва пиха і омана багатства — ось речі, ось хибні погляди на справи зі світського погляду, яким ми повинні протистояти, з якими повинні боротися. І це — щоденний бій.

Врешті, наш бій є з плоттю — нашою власною плоттю. Відколи Гріх полонив наш рід в особі батька Адама, це рабство сприяє розумовій, моральній та фізичній деградації. Його тенденція є тільки в напрямку зла, до того ж безперервно. І тільки тоді, коли ми позбуваємося осліплюючих впливів, спотворених смаків, потягів, амбіцій, сподівань та принад, які плекає гріх, ми починаємо в такій самій мірі бачити речі у правильному світлі і можемо хоч трохи глянути на наш деградований стан. Але наш великий Вождь, який є також Первосвященником нашого ісповідання, відкупив нас від цього рабства Гріха Своєю дорогоцінною кров'ю. Він змилювався над нами, і коли ми усвідомлюємо свій жалюгідний стан і приймаємо Його допомогу, Він визволяє нас від ярма рабства Гріха.

Та в нашому тілі далі є потяг до гріха — тенденція грішити, яка після довгого періоду рабства (приблизно в шість тисяч років) стає майже другою нашою природою. І хоча ми тепер вільні і розумом служимо Закону Христа та прийняті до Його війська як воїни хреста, щоб воювати на боці праведності, Правди, добра та чистості, ми, все-таки, бачимо, що наше нове “я” атакують старі розбещені смаки та нахили власної плоті, щоб служити старому рабовласнику. Тому наша боротьба, як Нових Створінь у Христі Ісусі, не в останню чергу є боротьбою з цими спотвореними тенденціями в нашій плоті, і цей бій ми ведемо щоденно. Разом з апостолом Павлом, одним із великих воїнів нашої війни, ми повинні сказати: “Але стримую і приборкую тіло моє [свою плоть і її бажання, підкорюючи її своїй новій волі, новому “я”], щоб, проповідуючи іншим, самому не залишитися недостойним” (1 Кор. 9: 27, Дерк.).

Ми стаємо під прапор нашого Вождя, тобто, відколи ми повністю посвятилися для Нього, щоб боротися доброю боротьбою і віддавати наше життя в Його службі, від цієї миті Він вважає нашу плоть мертвою. Наш розум відновлений, живий для Бога у новизні життя; тому спонукання гріха, які ми намагаємося привести в абсолютне підкорення волі Бога в Христі, Господь вважає не волею (спонуканнями) Нового Створіння, зайнятого в Його службі, а частиною загального ворога, Гріха, який переслідує нас і воює з нами, якому ми зобов'язалися протистояти і вести з ним війну, і для перемоги над яким наш Господь обіцяє благодать та своєчасну допомогу (Євр. 4: 16).

ПОТРЕБА В ПОСТІЙНІЙ ПИЛЬНОСТІ

Ці великі вороги в нашій плоті спричиняють нам найбільші труднощі. Їх використовує сатана; він підбадьорює їх у боротьбі з новим духом нашого розуму; через них дух світу найближче добирається до нас і намагається захопити в полон і вести назад як рабів Гріха. Нове Створіння в Христі, так би мовити, обступлене, оточене зі всіх сторін ворогами, які намагаються завдати нам лиха і знову завести в рабство.

Ми повинні воювати, воювати за себе, воювати за свою свободу, воювати за перемогу над своїми слабостями, воювати проти духа світу, воювати проти облуд та пасток противника, якими він намагається представити зло у вигляді добра, а добро представити як небажане. Не дивно, отже, що воїну християнину сказано постійно пильнувати; не дивно, що йому сказано “зодягнутися в повну Божу зброю”; не дивно, що він попереджений про різних хитрих ворогів і, перш за все, про тих, які знаходяться в його плоті.

Дяка Богу за великого Вождя нашого спасіння! Дяка Богу за великий арсенал Його Слова, з якого ми беремо для себе шолом спасіння — інтелектуальне знання для захисту від оман власних спотворених почуттів, від неуцтва і від хитрощів противника! Дяка Богу за броню праведності — заслугу Христа та Його велику жертву, яка компенсує наші недоліки,

закриваючи наші вразливі місця і гарантуючи нам життя — вічне життя!

Дяка Богу також за щит віри, довіри, упевненості в Тому, Хто купив нас, розуміючи, що Той, Хто почав цю добру працю в нас, здібний і готовий завершити її! Оскільки Бог так полюбив нас, коли ми ще були рабами гріха, і викупив з рабства дорогоцінною кров'ю Христа, тим більше Він любить нас тепер і готовий ще більше допомагати нам, відколи ми, за Його благодаттю, звільнилися від Гріха і стали слугами праведності! Дяка Богу також за сандалі — готовність терпеливо зносити труднощі, які приносить Правда, захищаючи нас на життєвому шляху і оберігаючи від гострих колючок світу! Дяка Богу також за Меч Духа, Слово Його Правди, як захист, яким ми можемо протистояти противнику і вийти переможцями через Того, Хто полюбив нас і купив!

Перед тим, як дати нечисленним вірним настанову боротися доброю боротьбою віри, св. Павло дає надзвичайно корисну пораду цілковито відкласти убік тягарі колишніх земних турбот і т. п. — пиху, амбіції, незадоволення,

грошолобство і т. п. Ми не можемо нагромаджувати і тримати цього світні скарби і одночасно успішно бігти по небесну нагороду: “Не можете Богові служити й мамоні”; “Двоєдушна людина непостійна на всіх дорогах своїх” (Мт. 6: 24; Як. 1: 8).

Скористайтесь порадою св. Павла — утікаймо від цих земних речей, тримайтесь праведності, побожності, віри, любові, терпеливості, покори, борітесь доброю боротьбою віри, ухопітесь вічного життя як співспадкоємці Христа у славі перемоги, яка скоро буде нам дана. Якщо ж після посвячення всього, що ми маємо, Богу ми знову почнемо думати про земні речі, добиватися їх, а також слави, яку вони приносять, ми справді будемо хвалитися своїм соромом; і кінцем такої слави, якщо її триматися до кінця, є знищення. “Отож уважайте, щоб поводитися обережно”, думаючи не про земне, а про небесне, не піддаючись спокусам тих, які поведуться по-іншому. Тоді ви також даватимете іншим приклад, гідний наслідування.

R5108 (1912 p.)

СВЯТЕ ПИСЬМО — ДЖЕРЕЛО СПРАВЖНЬОЇ МУДРОСТІ

Напевно, навіть Господній народ часом може не оцінювати усієї вартості цієї великої Книги, Біблії, яка мала більший вплив на світ, ніж усі інші книги разом узяті. Небагато хто усвідомлює, що Біблія знаходиться в руках громадськості трохи більше століття. Коли були організовані наші найстарші Біблійні Товариства, Біблією володіли тільки багаті. Тепер її можна зустріти в кожному домі, а набути її за безцінь може навіть бідняк. Крім того, надруковано багато підручників для вивчення Святого Письма, і люди дізнаються про цінність деяких з них і про корисність Біблійних Конкордансів.

Більше того, ми схильні забувати, що загальне знання тільки почало ставати масовим. Минуло всього кільканадцять років, відколи у більшості цивілізованих земель освіта стала обов'язковою. Ось так Бог подвійним чином

поставився прихильно до наших днів, даючи нам Біблію і потрібний розум для її вивчення.

ВИЩА КРИТИКА — НАЙНЕБЕЗПЕЧНІШИЙ ВОРОГ ВІРИ

І от тепер, коли ці дорогоцінні нагоди є в руках нас, коли благословення зростаючого знання є дані людству, коли християнство готове до вивчення Біблії, Господь дозволив противнику вплинути найбільш витонченим чином, щоб протистояти Святому Письму. Лихословляче невір'я минулого поступилося місцем набагато небезпечнішому ворогові християнської віри — невір'ю, відомому загально як “Вища Критика”, небезпечному своїм підступним характером.

Вища Критика оселилася майже в усіх коледжах та теологічних семінаріях християнства. Допоки усі наші церкви усіх віросповідань начебто виступають у ролі захисників Біблії,

цитадель віри захоплена великим противником Бога та Правди — сатаною. Він обманює, веде на манівці і збиває з пуття натовпи християнства через тих самих теологів (професорів та докторів богослов'я), до яких вони мали звертатися за духовним світлом та вказівками і яких вважали стійкими захисниками Біблії як натхненного Божого Слова.

Це — суворе обвинувачення, але, як кожен може переконатися, правдиве. Найбільш прикре те, переконані ми, що чотири з п'яти служителів та опікунів Недільних Шкіл християнства перестали вірити в Біблію як Божественно натхнене об'явлення волі та намірів Всемогутнього. Деякі з них, однак, вважають себе щирими послідовниками Ісуса як Божого Сина Божественного походження. Та яким слабким є їхнє становище! Якщо Мойсей не написав Закон, якщо цей Закон не натхнений, то що казати про Ісуса та Його апостолів, які приймали ці писання як натхнені і ґрунтували на них свої вчення? Цілком очевидно, що прихильники Вищої Критики, які ще вірять в Ісуса як Божественного Божого Сина, ще не думали тверезо над цим, і коли задумуються, то відкинуть все, що має відношення до Святого Письма.

ТИСЯЧІ ПОТРАПЛЯЮТЬ У НЕВІР'Я

Коли ми з жалем приглядаємося до того, як виконується Святе Письмо, як відпадають наші приятелі, яких піймав у пастку великий Птахолов (Пс. 91: 3), нас ніщо не змушує робити висновок, чи то на основі розуму чи Святого Письма, що їхнім покаранням за таке невір'я будуть вічні муки. Ми переконуємося, що Господній народ стає міцнішим у своїй вірі з дня на день, навіть якщо Святе Письмо передбачає, що тисяча впаде з боку від нього, а десять тисяч праворуч (Пс. 91: 7).

Дослідження Біблії з допомогою підручників, які Бог дає сьогодні, вияснює таємниці, які турбували нас ціле наше життя, і дозволяє краще оцінити Його славні задуми, бути відданішими Йому, наполегливіше прагнути служити Його Справі Праведності й підносити прапор Хреста Христового. Справді, як обіцяв Господь через пророка, наші ноги були збережені, щоб не спіткнутися, тому що більше знання наших

днів підняло нас на вищий рівень відданості та оцінення висот, глибин, широт і довжин любові Бога, яка перевищує всіляке розуміння!

ДЕЯКІ МОЖУТЬ ВИПЛУТАТИСЯ З ТЕНЕТ ПТАХОЛОВА

Ми не говоримо зневажливо, ані недоброчливо про наших дорогих приятелів, які спотикаються об освітні можливості нашого часу. Навпаки, ми прихильно ставимося до них. Свого часу ми знаходилися там, де вони є зараз. Свого часу ми відкидали Біблію як Боже Слово. Ми були такими ж чесними тоді, як вони сьогодні, і відчуваємо, що повинні поважати таку ж чесність інших. Ми пояснюємо їхнє становище фактом, що вони засліплені яскравим блиском земної науки наших днів. Якщо вони і знали Писання, то забули його і полишили Науку, яка походить тільки згори. Віримо, що деяких із них можна вирвати з тенет противника, як і нас вдалося вирвати.

Однак є виразна різниця між становищем представників так званої Вищої Критики і нами. Більшість із них радіє з приводу свого невірства і пишається своєю опозицією до Біблії, тоді як наше становище було цілком протилежним. Ми шкодували, що треба покинути Біблію. Ми вважали раціональним сподіватися від Найвищого Творця якогось об'явлення Його задумів щодо людства, щодо мети творення, щодо задуму, який вдасться досягти, дозволивши зло, і схожих до цього тем. Це об'явлення, як ми мали надію, містить Біблія.

Ми не сумніваємося, що багато з вас має досвід, схожий на наш. Надіємося, що так само як ми виплуталися з тенет Птахолова, так зможуть і деякі інші. Будьмо готові негайно подати помічну руку і слово підбадьорення. Зрозуміймо, що для чесного серця втрата Біблії повинна бути величезним лихом для його віри та надії, як це було в нашому випадку. Маймо віру, що є багато інших, таких чесних, як ми, які ще зможуть виплутатися з цього. Будьмо готові допомогти їм, пам'ятаючи, яке велике благословення прийшло до нас через правильне розуміння Слова.

ПЕРЕСЛІДУВАННЯ ТА ВОГНЯНІ ВИПРОБУВАННЯ — СКЛАДОВА ХРИСТИЯНСЬКОГО ДОСВІДУ

*“Та й усі, хто хоче жити побожно у Христі Ісусі, будуть переслідувані”
(2 Тимофія 3: 12).*

Побожність має на увазі характер, керований принципами праведності. У всіх наших вчинках ми або справедливі або несправедливі, вдячні або невдячні — судячи не з того, що про нас можуть подумати деякі люди, а на основі критерію праведності, який знаходиться у Святому Письмі. Тому, щоб розвинути характер, приємний Богу, ми повинні в кожній подробиці життя ретельно зважити, що, відповідно до цього критерію, є правильно, а що — неправильно. Такий шлях по-біблійному названий роздумами над Божим Законом. Коли ми досягнемо такого розвитку характеру, в якому думка, слово і вчинок вимірюються принципами праведності, ми здобудемо богоподібність (Пс. 119: 97).

Господь хоче бачити у Свого народу не тільки зовнішній прояв відданості Йому та Його братам, але й розвиток любові в нашому серці і нашій вдачі. Якщо ми кажемо, що любимо один одного, а при цьому шукаємо свого, то в чому проявляється наша любов? Тож св. Іван перестерігає, щоб любити не тільки словом, але й вчинком і правдою (1 Ів. 3: 18).

Побожними вважаються, перш за все, ті, які є в Христі Ісусі, члени Його містичного Тіла, які віддали своє людське тіло на живу жертву, святу і прийнятну для Бога через заслугу великого Заступника. По-друге, вираз “побожний” стосується тих, які живуть праведно, у згоді з Ісусом Христом, навіть якщо їм не вдається жити відповідно до повного мірила, яке встановив Господь, оскільки вони уникають страждань, якими повинно супроводжуватися побожне життя. По-третє, вираз “побожний” охоплює деяких осіб далекого минулого, які, маючи віру в Господню обітницю про прихід “Насіння”, відокремилися від світу і, здобувши нові цілі, нові переконання, не трималися решти людського роду, оскільки мали інше мірило (Євр. 11: 13-16).

Цей третій клас складався зі Стародавніх Гідних, які мали частку в стражданнях побожних,

а також участь у благословенні. Мойсей, наприклад, вважав за краще страждати з Божим народом, аніж ділити почесні єгипетської влади. Навіть прийнятий у сім'ю фараона, він шанував обітницю про прихід Месії. Тому він постраждав за свою віру в цю обітницю. Так само всі патріархи прагнули бути в єдності з Богом, у згоді з Його обітницею, даною Авраамові, тому за свою віру в цю обітницю вони зазнали тих чи інших переслідувань (Євр. 11: 24-26; 36-38).

Хтось може запитати: “Чому побожний має страждати?” Біблія відповідає, що гріх привів світ до протистояння з Богом. І той, хто хотів би, щоб усі люди говорили про нього похвально, не буде в згоді з Божественним задумом, бо людські маси у світі дотримуються шляху, який Господь не схвалює. Ми не кажемо, що все, що робить світ, грішне, але Божі критерії є настільки високими, що маси людства через свій грішний стан не підкоряються Закону Бога і не можуть цього робити, бо вони тілесні, продані у гріх (Рим. 8: 7; 7: 14, 15). Хто хоче мати вплив на світ, повинен потакати популярним забобонам. І, навпаки, ті, які хочуть бути Божим народом, повинні бути лояльними принципам праведності і, відповідно, повинні йти в протилежному напрямку, ніж світ. Тому світ чинить їм опір.

З Божого погляду, шлях світу грішний. Наша плоть має тенденцію триматися світу, який діє під впливом різного роду хибних поглядів, бо цей шлях співпадає з бажаннями нашої власної грішної плоті. Відповідно, жити побожно означає жити всупереч шляху світу і нашої плоті. Це включає не тільки порядне життя, уникання гріха і т. д., але й складання жертв, там де не йдеться про принципи. Однак треба бути уважним, щоб не обманутися в цьому напрямку. Ми не тільки змагаємося зі світом, але й ведемо боротьбу з піднебесними духами злоби (Еф. 6: 12).

ІЛЮСТРАЦІЯ ПІДСТУПІВ САТАНИ

Часом сатана вдається до своїх підступів, щоб втягнути тих, які намагаються жити побожно, у чвари. Один із його підступів: надати якійсь малозначній речі важливого вигляду і цим

змусити людей думати, що вони відстоюють праведність; що страждання, які вони приводять на себе таким чином, є заради праведності. Інший підступ: обманом змусити людей “встрявати в чужі справи” (1 Петр. 4: 15, Хом.). Тому нам як Господньому народові не треба намагатися виправляти всі справи Церкви та світу, чи вступати в конфлікт з братами. Вони, як і ми, наполегливо протистоять впливові світу, плоті та диявола.

Наш вплив на кожного іншого повинен бути підбадьорюючим; ми не повинні приносити іншим смутку, хіба що страждання абсолютно необхідне. Відповідно, Господній народ повинен щораз більше виховувати плоди Духа: покору, доброту, терпеливість, братню доброзичливість, любов. Виховання цих плодів Духа є законом для Господнього народу. Той, хто хоче жити побожно в Христі Ісусі, повинен бути обережним, щоб не приносити страждання іншим — особливо тим, які з дому віри.

СТРАЖДАТИ ЯК ХРИСТІЯНИН

Хоча відомо, що всі, які житимуть побожно в цьому світі, будуть страждати настільки, наскільки вони не погоджуються з теперішніми злими умовами, однак обіцяні благословення Святого Письма є для тих, які будуть жити побожно в Христі Ісусі, будуть християнами. Про них св. Петро каже: “Коли ж [страждає] — як християнин, нехай не соромиться” (1 Петр. 4: 16, Хом.).

Християнин — послідовник Христа, той, хто обрав для себе страждати з Христом, щоб також прославитися з Господом (2 Тим. 2: 12). Отже, з погляду апостола, ніхто не може страждати як християнин, доки він не став християнином.

Кожний болісний випадок, якого наш Господь зазнав, був стражданням заради праведності. Це були не тільки великі страждання, не тільки велика боротьба з гріхом, але й усі дрібні, неприємні труднощі, поширені у світі. Та оскільки Він був “святий, незлобивий, невинний, відлучений від грішників” (Євр. 7: 26), то не було жодної причини, щоб Він страждав. Ми не вважаємо, що Небесний Отець передбачив страждання, випробування та труднощі для ангелів, які є в згоді з Ним. Ми не думаємо, що Ісус як Син, що перебував у повній згоді з

Отцем, мав би страждати, коли б не Його Угода самопожертви. Усі Його страждання були через те, що Він прийшов у світ, щоб стати Відкупителем людини. Усі вони були частиною потрібного Йому досвіду.

Страждання, яких наш Господь зазнав, були результатом Його активності в служінні Отцю. Це була втома, це була слабкість, коли Він віддавав Свої життєві сили для зцілення інших, це був Його кривавий піт, принизливі побиття, а також усі докори, насмішки і гіркі слова на Його адресу за вірність. І все це Він прийняв з покорою і тихо, аж Його страждання на Голгофі припинили Його людське існування.

СТРАЖДАННЯ, ПЕРЕДАНІ СПАДКОВО, НЕ Є СТРАЖДАННЯМИ ХРИСТА

Безсумнівно, страждання в цілому не є стражданнями з Христом, але стражданнями з Адамом. Наші успадковані фізичні слабості не є стражданнями Христа. Ми повинні говорити радше про страждання Христа як про добровільні, а не як про недобровільні. Апостол, говорячи, що ми, коли страждаємо з Господом, будемо також царювати з Ним (2 Тим. 2: 12), має на увазі страждання, які ми спроваджуємо на себе через вірність нашій Угоді. Св. Павло говорить про доповнення решти страждань Христа за Його Тіло, яке є Церква (Кол. 1: 24). Це труднощі не за Адама. Коли йдеться про св. Павла, віримо, що його слабкий зір був наслідком хибної поведінки, коли він переслідував Церкву, і ця хибна поведінка була, очевидно, значною мірою наслідком спадковості. Коли апостол говорить про страждання, яких він зазнав через зір, він не говорить про них як про страждання Христа, а каже, що його недуга була посланцем сатани, щоб бити його по лиці (2 Кор. 12: 7). У такому випадку можемо сказати, що всі спадкові фізичні страждання є служителями сатани, які протистоять нам, приносячи багато труднощів. Однак, віримо, Господу до вподоби, коли ми чинимо опір цим служителям сатани.

Коли б ми вважали всі наші фізичні болю та муки стражданнями за Христа, тоді треба було би думати, що наші розумові вади також є стражданнями за Христа. Наприклад, людина з несправною рукою може мати доволі

урівноважену вдачу; натомість в іншого може бути зіпсована вдача, яка веде його в клопоти, підштовхуючи до втручання в чужі справи тощо. Ось так його вдача змушує його страждати через втручання в чужі справи, а не за Христа. Св. Павло говорить, що недоліки нашого характеру є вчинками деградованої плоті (Гал. 5: 19-21). Тож якщо страждання, які приходять на нас через недосконалість розумових умов, є спадковими, тоді і фізичні страждання, які виникають з недосконалих фізичних умов, не можна вважати стражданнями за Христа.

У випадку християнина успадковані слабості та ті, які він спровадив на себе через ламання Божих законів ще до того, як увійти в сім'ю Бога як син, хоча не є стражданнями з Христом, принесуть йому користь. Ці слабості Отець вважає за потрібне залишити нам, але дає запевнення, що Його благодаті буде достатньо для нас (2 Кор. 12: 9). Хоча усвідомлення такого догляду за нашими інтересами робить нас покірними, бо змушує переконатися у власних слабостях, воно підбадьорює і надихає, бо свідчить про Отцівську любов до нас. “Бо Отець любить Сам вас” (Ів. 16: 27).

СТРАЖДАННЯ НА КОРИСТЬ НОВОМУ СТВОРІННЮ

Коли особа вирішила йти за Христом і була зачата як Нове Створіння, будь-яке горе, якого зазнає Нове Створіння з причини слідування за Господом, є стражданням християнина. Якими б не були наші труднощі в цих стражданнях, вони не обов'язково є часткою Божих синів (адже ангели не страждають), але Він дозволяє Церкві мати їх, щоб розвинути і кристалізувати її характер. Якщо ми раді тому, що заслуговуємо на участь у стражданнях теперішнього часу, то кожне випробування стане корисним як частина нашого християнського досвіду. “Не від світу вони” (Ів. 17: 16). Тому всі наші труднощі треба вважати християнськими, потрібними для виправлення в праведності і з метою навчання.

Це дозволяє нам глянути ширше і глибше, ніж зазвичай. Зрозуміло, християнин не повинен соромитися того, у чому він постраждав за свою відданість Господу, Правді та братам. У цих стражданнях він повинен прославляти Бога і бути вдячним за них. Треба радіти

нагоді зазнати чогось, що показало б не тільки Господу, але й самому християнину, що він переніс щось заради Христа. Кожна жертва, яку ми складаємо, має на меті страждання християнина, і ми не повинні соромитися того, що страждаємо (1 Петр. 4: 16).

СТРАЖДАННЯ З ПРИЧИНИ СУМЛІННЯ НЕ ЗАВЖДИ Є СТРАЖДАННЯМ ЗА ХРИСТА

Є ще інші, які страждають приблизно так, як страждають християни, однак страждають зі світського погляду. Люди часом кажуть: “Ця людина зі світу має стільки випробувань і страждань і показує стільки терпеливості, стільки самовідречення, що напевно страждає як християнин”. Але ми вважаємо, що ніхто не може страждати як християнин, якщо він не зробив потрібних кроків, щоб стати християнином. Ми повинні дивитися на речі з Божого погляду. Напевно, багато хто страждає як християнин з людського погляду, при цьому не будучи християнином. У Середньовіччі багатьох віддавали на смерть заради принципу. У наші дні є люди, які не дають доказу, що вони християни, але вони готові радше померти, аніж дозволити забрати Біблію з громадських шкіл. Хоча вони не розуміють Біблії, проте коли б це були часи переслідувань, багато хто з них помер би на вогнищі, щоб тільки Біблія залишилась в громадських школах.

Ми не можемо сказати, чи завжди страждання є заради Христа. Але там, де люди страждали заради сумління, вони виховували в собі характер, і за ці страждання отримують благословення в наступному віці. Тепер є лише одні двері до членства в Тілі Христа — слухняність до самої смерті. Страждання з Христом, як ми бачили, не є звичайним стражданням, спільним для всіх у стані гріхопадіння, а тільки тими труднощами, які є прямим наслідком дотримання прикладу Христа у захисті непопулярних правд і викриванні популярних неправд. Такими були причини страждань Христа і такими будуть причини страждань, переслідувань та втрат усіх, які йдуть Його слідами. Вони матимуть спільність у Його стражданнях тепер і в кінці будуть визнані гідними мати частку в нагороді, даній за вірність принципу.

Протягом усього Євангельського віку цей шлях означав самовіддану працю і протистояння докорам під час сіяння і поливання Христових учень. Зараз, у кінці віку, це означає схожу відданість і витривалість у жнивній праці, що відбувається — вірність до такої міри, щоб покласти навіть життя, чи то через поступовий процес віддавання його у службі Учителю, вмираючи щоденно, чи більш раптово через мученицьку смерть.

УНИКАННЯ ПЕРЕСЛІДУВАНЬ

Наш Господь попереджає, що в кінці Євангельського віку багато тих, які мають любов до Христа, дозволять, щоб їхня любов охолола з причини беззаконня та гріха у світі (Мт. 24: 12). Для них буде тест: прийняти рішення чи йти за Господом зі самопожертвуванням як Його учні, чи захоплюватися світським духом. Бачимо, що цей тест проводиться зараз. Дуже багато людей, які зветься іменем Христа, які справді люблять Господа, які оцінюють багато що з Його характеру і люблять, коли переважає добро, зовсім не збираються ставати видовищем перед людьми. Їм подобається робити добро, поводитися чесно і мати повагу в людей як добрі громадяни. Та щоб бути гарячими і вірними послідовниками Господа — “через ганьбу й хвалу” (2 Кор. 6: 8) — їм бракує віри та запалу, щоб витримати тест.

Господь Ісус запрошує нас стати Його співспадкоємцями. Він дуже виразно поінформував, що йти за ним означатиме випробування та труднощі у плоті. Він каже: “Страждання зазнаєте у світі” (Ів. 16: 33). Св. Павло повторює таке ставлення, кажучи: “Через великі утиски треба нам входити у Боже Царство”. Також у нашому вірші він наголошує на думці: “Та й усі, хто хоче жити побожно у Христі Ісусі, будуть переслідувані” (Дії 14: 22; 2 Тим. 3: 12). Немає іншого шляху увійти в Царство, окрім самопожертви, віддавання плоті на смерть, умиртвляння її. Наскільки Нове Створіння зростає, настільки старе створіння гине, доки жертва не закінчиться в смерті.

Господній народ повинен повною мірою розуміти умови та вимоги, на яких він був покликаний. Тому не треба дивуватися, коли приходять випробування, якими б вогняними

та суворими вони не були. Апостол Петро з любов'ю радить Церкві: “Улюблені! Вогненної спокуси, що посилається вам для випробування, не цурайтеся, немов пригоди для вас дивної. Та оскільки ви берете участь у Христових стражданнях, радійте, а також у з'явленні слави Його зрадієте, торжествуючи. Якщо лихословлять вас за ймення Христове, то ви блаженні, бо Дух Слави, Дух Божий спочиває на вас: тими Він паплюжиться, а вами прославляється” (1 Петр. 4: 12-14, Гиж.). Господь є не тільки Наставником, але й Очищувачем, щоб очистити нас від жужелиці і приготувати до участі з Христом у Царстві “слави, честі й безсмертя” (Рим. 2: 7, Гиж.).

ВИПРОБУВАННЯ ВІД ФАЛЬШИВИХ БРАТІВ

Святе Письмо виразно навчає, що особливих випробувань можна сподіватися в Церкві, між братами. І ми бачимо, що це справді так, що наші найсуворіші випробування приходять не ззовні, а, як каже апостол: “Із вас самих навіть мужі постануть, що будуть казати перекручене”, щоб загалом нашкодити черідці через особисті амбіції (Дії 20: 30). Це стає тестом не тільки для Церкви, але й для всіх, кому доводиться спілкуватися з нами, бо якщо один член страждає, то з ним страждають усі члени (1 Кор. 12: 26).

Тому ми не повинні вважати дивним, що існують такі випробування та труднощі і що в Церкві виникають ті чи інші полеміки. Ми повинні виховувати в собі лагідність, покору, терпеливість, доброзичливість до всіх. Тим не менше, коли між Господнім народом виникає полеміка, ми повинні знати, що такі речі неминучі між тими, хто знає Правду. Наш розум недосконалий і, відповідно, потребує трохи часу, щоб прийти до згоди з ученнями Господнього Слова. Але навіть полеміка пожвавлює життя і є кращою від зачерствілого стану — байдужності до того, про що говорять чи не говорять. Тим не менше, особи, в яких є запал, повинні дбати про те, щоб виявляти Дух Господа: лагідність, терпеливість, скромність, братню доброзичливість, любов, покору.

Не дивуйтесь вогняним випробуванням між вами, які виникають з тієї чи іншої причини,

що робить їх надзвичайно суворими для вас. Ті, з ким вам доводиться спілкуватися, спрощуватимуть на вас страждання з причини вашого запалу та свого нерозуміння, своєї недосконалості тощо. Схоже, ви можете бути причиною випробування для інших. Усі ці вогняні випробування допоможуть вам на добре. Набагато краще бути серед тих, які палають духом, ніж знаходитися серед літеплих і тих, які втратили привілей бути одними з послідовників Христа. Можливо, літеплі навчаться якоїсь лекції в Часі Утиску. Натомість Мала Черідка повинна засвоїти свою лекцію в теперішньому часі, дозволяючи, щоб життєві труднощі принесли їй у безмірнім багатстві славу вічної ваги (2 Кор. 4: 17).

Наше знання про Бога обмежене, та все ж ми маємо підстави сподіватися, що кожний, прийнятий Небесним Отцем як Його дитина, буде мати Божественну любов і опіку, яка доглядатиме його справи і дозволить, щоб усе було йому на добре. Відколи Господь є нашим Пастирем, ніхто не може вирвати нас з Його рук (Ів. 10: 28, 29). Ми дорогі для Нього, як зіниця Його ока. Той, Хто почав добру працю в нас, здатний завершити її у дні Ісуса Христа (Фил. 1: 6). Тому, чим більше в нас віри, тим більше ми оцінюємо вірш: “І знаємо, що тим, хто любить Бога, хто покликаний Його постановою, усе допомагає на добре” (Рим. 8: 28). Це містить навіть речі, які здаються дуже суперечливими, дуже шкідливими, дуже несприятливими.

Наш Господь казав: “Життя ж вічне це те, щоб пізнали Тебе, єдиного Бога правдивого, та Ісуса Христа, що послав Ти Його” (Ів. 17: 3). Пізнати Отця означає бути в спільності з Ним, бути близько ознайомленим з Ним. Досвід підтверджує цей факт. Чим слухняніші ми діти, тим ближче ми ознайомлені з Ним. А якщо ми невірні, навіть короткий час, ми не зможемо розвиватися в духовному напрямку. Наскільки ми намагаємося ходити Його дорогами, настільки ми стаємо близькими до Нього в тому особливому значенні, в якому дитина знає свого батька. Це знання переконує, що Він дбає про нас як Своїх дітей і дозволяє, щоб усе разом було нам на добре (Рим. 8: 28; 1 Ів. 1: 6, 7).

СПІВПРАЦЯ З БОГОМ ВІДПОВІДНО ДО НАШИХ МОЖЛИВОСТЕЙ

Проте зауважуємо, св. Павло каже, що все допомагає на добре, але не на найкраще. Бог сам обирає нагороду і зважає на наші можливості. Божі ангели, якими б слухняними вони не були, не можуть стати архангелами чи херувимами. Їхня слухняність приносить їм найвище благо на їхньому власному рівні. Так само з нами. Ми не можемо здобути найкращі речі тільки тому, що Він вже дав їх Ісусу Христу, Якого поставив наступним після Себе по правіці в силі, славі та честі (1 Петр. 3: 22).

Знову ж таки, ця обітниця не є гарантією, що все в житті допомагатиме нам так, щоб усе було якомога краще і не залежало ані від нашої волі, ані від нашого вибору. Ми не повинні казати: “Я тут явно непричетний; Господь сказав, що все допомагатиме на найкраще, і якщо я втрачу нагоди в службі, то скажу, що все це на найкраще”. Так думати є помилкою, бо думка тут, мабуть, зовсім не така.

Після того як ми стали Новими Створіннями і дітьми Бога, Він залишає нам певний вибір. Як правило, ми самі вирішуємо, що робити — йти вперед, стояти на місці чи задкувати. Ми не можемо сказати, що коли хтось відпав від Високого Поклику, то це найкраще для нього; або коли хтось пішов на Другу Смерть, то його доля найкраща. Ні. Можна сказати, що ці вірші означають, що Бог завжди готовий дати нам те найкраще, що Він має, виходячи з умов та вимог Угоди, яку Він уклав із нами.

Наша Угода — Угода жертви. Існують певні закони та принципи, які не слід ламати. Виходячи з цього, Господь Ісус каже, що Отець поставить, як наступних після Господа, тих, хто продемонструє найбільше Духа Відкупителя. Він нікого не прийме на це становище чи в Царство примусово. Його характер, Його Слова є запорукою того, що Він зробить для нас те найкраще, що може зробити, але при цьому визнає нашу волю як першочергову річ.

Єгова не шукає таких дітей, яких треба змушувати. Наш Господь сказав, що Отець шукає тих, які вклонятимуться Йому в дусі та в правді (Ів. 4: 23). Ми повинні трудитися якомога краще. Та навіть якщо

ми спотикаємося, Господь обіцяє, що Він нас не залишить у випадку нашої вірності і зробить так, що ці спотикання будуть нам на добре. Ті, хто втратить вінець, можуть перейти крізь великий утиск із класом Великої Громади. Це найкраща з можливих речей для

них у Божественній постанові. Щодо тих, які йдуть на Другу Смерть, то їхня доля не є найкращою для них, але для всього Всесвіту буде найкраще, щоби ті, які не є в згоді з праведністю, припинили існування.

R5116 (1912 p.)

КАРТИНА ЦАРСТВА

Марка 9: 2-13

“І почувся голос з хмари, що промовляв: «Це Син Мій Улюблений, Його слухайте!» І коли голос пролунав, Ісус зостався Сам”
(Луки 9: 35, Дерк.).

Наше дослідження, як і раніше, стосується слави Месіанського Царства. Нинішня лекція розповідає про його наочну ілюстрацію, яку Ісус дав Своїм учням. Ця лекція справила глибоке враження на трьох апостолів, свідків видіння, а саме: Петра, Якова та Івана. Св. Петро згадав про неї згодом у своєму Посланні (2 Петр. 1: 16-19), кажучи: “Бо ми сповістили вам силу та прихід Господа нашого Ісуса Христа, не йдучи за хитро видуманими байками, але будши самовидцями Його величі... як із Ним були на святій горі”.

Ісус приготував учнів до цього видіння преображення, говорячи: “Поправді кажу вам, що деякі з тут-о приявних не скуштують смерті, аж поки не бачитимуть Царства Божого, що прийшло воно в силі”. Згадаймо обставини цього. Ісус провістив Свою смерть, що цілковито суперечило недавнім сподіванням апостолів, і тепер Він намагався поступово схилити їхній розум до думки, що Його смерть не буде відмовою від обітниці Царства та його слави, але здійсненням їхніх сподівань на вищому рівні. Ісус ще має формально предстати перед Ізраїлем як Цар, коли буде їхати на осляті за п’ять днів до Свого розп’яття; Ним знехтують, Його відкинуть і розіпнуть; та це тільки підтвердить Його царську посаду та працю. Усе Його право бути Царем землі, звільнити людство від влади гріха та смерті, підняти людей і привести всю землю до райського стану ґрунтується на Його жертовній смерті на Голгофі.

Усе це було представлено трьом вибраним учням шість днів згодом. Ісус узяв їх на вершину гори і преобразився перед ними. Його плоть та

одежа сяяли і були сліпучо білими, немов ангелів, а саме видіння представляло Господа після Його зміни у воскресінні від земного до небесного стану. “І ось два мужі з Ним розмовляли”, — каже св. Лука, “що з’явилися в славі” — випромінювали світло, менше, ніж Ісус.

Якимось чином вони упізнали цих двох мужів із видіння як Мойсея та Іллю. Вони чули, як ті розмовляли з Ісусом про Його смерть, “яку в Єрусалимі Він мав докінчити”, — подає св. Лука. Як довго тривало видіння, не сказано, але св. Петро, вважаючи, що він повинен якось прокоментувати ситуацію, але не знаючи, що казати, запропонував поставити три намети: один для Ісуса, один для Мойсея і один для Іллі. Він, очевидно, вважав, що Учитель радітиме такому благословенному товариству і був готовий щось зробити, щоб Йому допомогти.

“ЦЕ СИН МІЙ УЛЮБЛЕНИЙ”

Тоді почувся голос із хмари, яка заслоняла, що казав: “Це Син Мій Улюблений, Його слухайтеся!” Несподівано видіння зникло, і вони побачили, що з ними залишився тільки Ісус, і Його зовнішність вже не сяє. Що все це могло означати? Мабуть, із цього впливає кілька гарних лекцій: (1) протягом шести днів, відколи Учитель розповів про Свої майбутні страждання, безчестя та смерть, апостоли, як можна здогадатися, були засмучені та спантеличені. У такому стані було би великим полегшенням і зміцненням для їхньої віри бачити видіння, яке свідчило про Ісуса те, чого вони не знали, але яке показувало, що смерть, яку Він провістив, була безсумнівним фактом, знана Богу і мала Божественне схвалення.

(2) Голос із хмари мав бути ще одним підбадьоренням для їхньої віри. Вони повірили, що Ісус був тим, ким Себе називав — Сином

Всевишнього. Вони повірили, що Він не є пересічним членом людської сім'ї, народженим у гріху, але народився особливим, винятковим чином згори Божественною силою. Далі, вони повірили Його свідченню, повірили, що Він прийшов від Отця і повернеться до Отця, та тепер їхня віра отримала підтвердження; сам Бог засвідчив чудесним чином, що Ісус є Його Сином, Улюбленим, Єдиним.

“НЕ КАЖІТЬ НІКОМУ ПРО ЦЕ ВИДІННЯ”

Коли апостоли спускалися схилом гори з Ісусом, запитуючи себе про значення видіння, яке вони бачили, Ісус промовив до них: “Не кажіть нікому про це видіння, аж поки Син Людський із мертвих воскресне” (Мт. 17: 9). “І вони заховали те слово в собі, сперечаючися, що то є: воскреснути з мертвих”. Ось так, мало-помалу, Великий Учитель прищепляв Своїм вірним учням великі істини, яких вони не могли навчитися інакше, бо ще не були зачаті Святим Духом, адже Святий Дух ще не був даний і благословення П'ятидесятниці ще не настали, бо Ісус ще не постраждав, ще не встав з мертвих і не з'явився в присутності Бога, щоб учинити Примирення за гріх заради них.

Факт, що Мойсей та Ілля з'явилися апостолам як справжні, немов живі, не суперечить словам Ісуса, що побачене ними було видінням. Ми повинні пам'ятати про численні видіння, дані пізніше одному з цих апостолів, св. Івану, і записані в Книзі Об'явлення. У цих видіннях св. Іван бачив ангелів, людей, коней, тварин, вінці і таке інше і чув голоси, спів, розмови і т. д., саме так, як у цьому видінні.

ЗНАЧЕННЯ ВИДІННЯ

На підтвердження згаданого фрагменту маємо слова св. Петра (2 Петр. 1: 16), що побачене ними на горі представляло царську велич Месії — Царство Месії. Мойсей представляв вірних тілесного Ізраїлю, “Дому Слуг”: “Мойсей вірний був у всім домі Його як слуга”. Ілля представляв Христа у плоті, Дім Синів, який розвивався протягом усього Євангельського віку. Він представляв увесь посвячений, духовно зачатий народ Бога (у цьому віці), і мав, як Бог обіцяв, прийти перед тим, як Месія встановить Своє Царство. Іншими

словами, клас Іллі складається з Ісуса та всіх Його послідовників протягом Євангельського віку в їхньому земному, тілесному, стані, зачатих духом, проте ще не народжених із духа.

Ця громада Іллі повинна, як одне ціле, розвиватися і виконувати працю у світі перед тим, як може бути встановлене справжнє Царство Месії. Прославлення Ісуса після Його смерті та воскресіння було заслуженим. Прославлений, Він знаходився між класом Мойсея, покликаним раніше, і класом Іллі, поклик якого до співпадкоємства з Ним у Царстві тільки почався. Він був посеред них, і розп'яття в Єрусалимі мало виконати всі умови, потрібні для запровадження месіанського царювання.

Та прославлення Ісуса не було єдино необхідною річчю. Уся Церква (Тіло) повинна страждати з Ним, бути завершеною і тоді приєднатися до Нього за завісою перед повним настанням слави Царства. Ця праця покликання і приготування класу Іллі тривала понад вісімнадцять століть і, віримо, зараз майже завершилася. Як Іван Христитель був предтечею Ісуса в плоті, так цей більший Ілля, Церква в плоті, є Предтечею великого Месії на духовному рівні. Ми повинні страждати з Ним, якщо хочемо мати частку в Його воскресінні та славі. Таким був урок видіння преображення.

Учні зі здивуванням запитували: “Що це книжники кажуть [з Писань], ніби треба Іллі перш прийти?”. Ісус відповів, що в певному значенні для тих, які могли це прийняти, Іван Христитель прийшов і представив Ісуса як Месію. Отже, Іван Христитель у певному значенні виконав це пророцтво, коли представив Відкупителя-Царя.

Вже згадані слова св. Петра повністю переконують нас у тому, що сцена преображення була видінням прийдешньої слави Христа: “Ми сповістили вам,.. будши самовидцями Його величі”, що обіцяне Царство остаточно настане. Видіння на горі підтверджує це. Однак пророцтва давнини, які провіщали прихід і царювання Месії, ще вірогідніші, ще “певніші” і не можуть не виконатися. Царство тільки чекає на завершення страждань тих, які будуть членами Тіла Христа. Тоді, у Другому приході Ісуса, вони отримають благословення і будуть прославлені. Також клас, який представляє Мойсей, буде мати благословення і буде вжитий як знаряддя Царства. Ось так

у видінні було показане все Царство: по-перше, в Ісусі, по-друге, в Іллі, який представляв клас Церкви, і, по-третє, у Мойсеї, який представляв

вірних на земному рівні, через яких Небесні благословення проллються на все людство.

R5121 (1912 p.)

ВЕЛИКЕ ЗАПИТАННЯ

Марка 8: 27-38; 9: 1

“Ти Христос, Син Бога Живого”
(Матвія 16: 16).

Якийсь час протягом Свого служіння наш Господь не признавався, навіть Своїм учням, що Він — Месія. Зрозуміло, Він обрав мудріший шлях. Як Великий Учитель, Він навчав народ, аж люди почали говорити: “Чоловік ще ніколи так не промовляв, як Оцей Чоловік”. Він зціляв людей, аж врешті вони казали: “Чи ж Він [Месія] чуда чинитиме більші, як чинить Оцей?” Напевно, було краще, щоб така думка сама з часом прийшла на розум Його послідовникам, ніж Він Сам мав би почати про це казати: краще, щоб люди самі наділилися Його такою честю, ніж Він Сам вимагав би її для Себе.

Та Він хотів, щоб учні це знали, і підійшов до них із запитанням, кажучи: “За кого Мене люди вважають?” У відповідь Він почув, що деякі думають, що Він — Іван Христитесь, який встав із мертвих; інші вважають Його Іллею, який встав із мертвих, ще інші думають, що Він, мабуть, один з пророків.

Тоді прийшла черга на запитання: “А ви за кого Мене маєте?” Св. Петро відповів і сказав: “Ти Христос, Син Бога Живого”. Ісус, ствердивши, що це справді так, сказав: “Блаженний ти, Симоне, сину Йонин, бо не тіло і кров тобі оце виявили, але Мій Небесний Отець”.

Далі Ісус почав пояснювати улюбленим Дванадцятьом про випробування, які Його чекають, про те, як Царство буде формально запропоноване юдеям; як вони через своїх представників, старшину, первосвящеників, відкинуть Його; як вони Його вб'ють і як через три дні Він встане знову.

Він сказав про Свою смерть дуже виразно, і учні це добре зрозуміли. Та Юда, мабуть, люто роздратований, вважав ганьбою для нашого Господа сприймати так власне майбутнє, а також ганьбою для апостолів, бо якщо Ісус

має такі сподівання, то це повинно б змінити і переінакшити Його шлях, і незабаром на Нього прийде лихо та руїна всіх їхніх надій, які Він прищепив, — надій сидіти з Ним на Його Престолі і т. п.

Напевно, всі апостоли були розчаровані, та тільки св. Петро знайшов відвагу обізватися, кажучи: “Змилуйся, Господи, такого Тобі хай не буде”. Ми всі знаємо, що Ти як Месія приймеш престол Ізраїлю, а згодом престол світу і даси благословення всьому людському роду, а ми, як Ти обіцяв, будемо з Тобою на Твоєму престолі.

“ВІДСТУПИСЯ ВІД МЕНЕ, САТАНО”

Роблячи так, св. Петро опирався Божественній волі і плану, в якому смерть Ісуса була самим осередком, віссю, від якої в усі боки простягалися виконання усіх різних обітниць — спочатку для Церкви, потім для Ізраїлю і врешті для всіх націй, народів, племен і мов. Ісус усвідомив, що ці різні впливи намагаються перешкодити виконанню Його жертви, так само як сатана намагався зробити це на початку Його посвячення.

Щоб зробити цю річ дуже виразною, Він промовив до св. Петра: “Відступися від Мене, сатано”, твої слова не промовляють на користь Божого плану, а свідчать про людський розум і вибір. Тоді Він почав пояснювати Своїм послідовникам зрозумілими словами те, що досі не було “своєчасною поживою” для них: той, хто хоче бути зайнятим із Ним в якійсь ділянці Його праці, повинен розуміти, що це коштуватиме йому усього земного, що в нього є; повинен зректися себе, взяти свій хрест і піти слідом за Відкупителем.

Хто прагне зберегти свої права і триматися дочасного життя, не маючи бажання жертвувати всім, втратить велику “нагороду” Божественної природи, яка буде дана тим, хто справді бере

хрест і цілковито віддає на жертву земні інтереси. З іншого боку, той, хто вірно загубить своє життя заради Ісуса, спасе його — здобуде нагороду життя на духовному рівні.

Більше того, той самий принцип, який діє зараз, діятиме завжди: той, хто самолюбний, хто любить власне життя і його інтереси, не заслуговуватиме на вічне життя; а той, хто пожертвує ним, якщо треба, в інтересах Господньої справи, буде заслуговувати характером на вічне життя.

“ЯКА Ж КОРИСТЬ ЛЮДИНІ?”

Бог подбав про майбутнє життя кожної людської душі через відкуплення, здійснене Ісусом, та тільки особи шляхетного серця, характеру, життя, прийнявши це велике благословення Божественно визначеним шляхом, можуть отримати його. Якщо вони самолюбно намагатимуться здобути весь світ, то самолюбство, яке набуде розвитку таким чином, зробить їх непридатними до вічного життя. Бо що людина здобуде взамін за втрачене життя? Чи багатство, слава, ім'я та вигода кількох теперішніх років варті того, щоб втратити вічну славу та вічне життя? Напевно, ні. Тому ми повинні пам'ятати, що побудова характеру абсолютно істотна для здобуття вічного життя на будь-якому рівні завдяки пропозиції, яку дав Бог через Його Сина.

Той, хто стає послідовником Господа і сподівається здобути нагороду вічного життя та слави на духовному рівні, повинен робити це з цілого серця, а не упівсили чи крадькома. Треба стати відкрито, сміливо, визнаючи як годиться Ісуса та Його слова. Ісус проводить наступну паралель щодо Себе і Своїх слів: “Хто, отже, буде соромитися Мене й Моїх слів” (Хом.). Ісусові слова — це Ісусові доктрини, вчення. Соромитися Правди, соромитися Божественного Плану, соромитися того, що ми вважаємо вченням Божого Слова, через те, що воно непопулярне серед людей, означає ображати Господа і вважати себе недостойним Його милості.

Усі, хто є Його Церквою, постійно потребуватимуть Христа як Заступника, до самого кінця, коли Він представить їх незаплямованими та бездоганними перед Отцем

у любові (Кол. 1: 22). А якщо вони хочуть, щоб Він залишався їхнім Заступником, вони також повинні заступатися за Його справу перед людьми, не соромитися Його та Його вчення, Його слів.

Те, що Господь адресував Свої слова передусім учням, видно з Його стосунку до інших із цього народу, які не посвятилися так, як це повинні зробити всі Його учні. Інших Він назвав “родом цим перелюбним та грішним”. Послідовники Христа повинні піднімати Світло Правди перед світом, і якщо будуть вірно робити це, то Господь Ісус визнає їх у відповідному часі, коли Він прийде у славі Свого Отця та святих ангелів. Він не посоромиться визнати їх: Він представить їх Отцю та святим ангелам.

ВЕЛИКЕ ЗАПИТАННЯ

Велике запитання, поставлене вісімнадцять століть тому, залишається великим запитанням сьогодні! Ким є Ісус? Якщо, як твердять деякі, Він був тільки доброю людиною, найбільш здібним Учителем, тоді Він не був Христом, бо Христос, хоча уособлював усі ці риси, був кимось більшим, набагато більшим. Щоб бути Христом, Він повинен був стати “Людиною Христом Ісусом”, Який дав Себе як викупну ціну за всіх, що буде засвідчено у властивому часі (1 Тим. 2: 5, 6). А це означає, що Він мав народитися не звичайним, а надзвичайним чином, народитися згори, тому що народжене звичайним шляхом, було би схоже на інших Адамових синів, підлегле вироку смерті і тому не здатне врятувати чи то себе, чи інших. Та якщо Він був Христом, Посланцем Бога, Який залишив славу в Отця і став плоттю, щоб “вкусити смерть за кожного” (Дерк.), тоді ми бачимо в Ньому великого Відкупителя світу, Чия смерть була потрібна як Викуп, тобто відповідна ціна, щоб гарантувати звільнення людства від вироку смерті й зробити можливим воскресіння Адама та Його роду.

Більше того, вираз “Христос” означає Помазанець. Біблія стверджує, що помазаний Господь буде Великим Царем, Пророком та Священиком, Царство Якого буде під усіма небесами, триватиме тисячу років і знищить гріх та всіх, хто любитиме гріх, і підніме все людство, готове повернутися до згоди з Богом.

Згідно з Писанням, цей Ісус є Месією. І Його теперішня праця — зібрати клас Нареченої, який буде співспадкоємцем із Ним у Його славному Царстві, яке буде встановлене невдовзі після скомплектування вибраної Церкви через славу зміну в Першому Воскресінні.

А що ви думаєте про Месію? Що ви думаєте про Його запрошення стати учасниками Його слави та Царства? Що ви думаєте про кошт самозречення, самопожертви? Що ви думаєте про велику нагороду? Нехай посвячені переглянуть умови, а ті, які ще не посвятилися, зроблять, як сказав Ісус: “Сядуть й видатки

вирахують”, перш ніж приймуть рішення, щоб тоді, коли вони стануть Його учнями, вони зробили це тверезо і були відданими та вірними на своєму шляху.

Тільки ті, які оцінюють “високий поклик Божий в Христі Ісусі”, “небесне покликання”, матимуть потрібний стимул бігти з терпеливістю в забігу, який вони почали, коли посвятилися; і тільки ті, які біжать у цьому забігу вірно, здобудуть нагороду. А вийти переможцем, “повністю перемогти”, можна тільки з допомогою Великого Заступника, через Його дорогоцінну Кров.

R5120 (1912 p.)

ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ НОВОГО СТВОРІННЯ ПЕРЕД БОЖЕСТВЕННИМ ЗАКОНОМ

ЧАСТИНА 1

Бог уклав з Ізраїлем Угоду Закону, яка ґрунтувалася на дотриманні Закону, стисло вираженого в Десяти Заповідях. Апостол Павло каже, що наш Господь народився під Законом (Гал. 4: 4): не лише під Десятьма Заповідями, а під Угодою Закону. Ця Угода Закону, як показує апостол в іншому місці, була додана до Угоди Авраама і зображена в Агарі, а не в Сарі. Наш Господь був під Угодою Агари — Угодою Закону, Угодою плоті — до тридцяти років.

Немає жодного запису про слухняність нашого Господа Закону перед тим, як Він досягнув відповідного віку, хоча в нас є всі підстави вірити, що Він дотримувався Угоди Закону. Та час особливого випробування почався при Його хрищенні. Факт, що Бог був готовий укласти Угоду жертви з нашим Господом, показує, що в той час Він був досконалим. Наш Господь пробував у Законі протягом Свого служіння і одночасно жертвував тими правами, які Йому належали завдяки виконанню Закону.

З нашим Господом було так само, як з Адамом. Ісус був досконалим у часі Свого хрищення, тому ніхто не міг поставити під сумнів Його право на життя. Відповідно, Бог повожився з Ним, як з Тим, Хто має життєві права. Як Адам був поставлений на випробування, щоб показати, чи він буде вірним, так і наш Господь Ісус був на випробуванні під час трьох із половиною років служіння, щоб показати, що Він заслуговує на

збереження Своїх життєвих прав. Якщо б Йому не вдалося виконати Закон будь-коли під час Свого служіння, Він не мав би Божественної похвали. Так само, коли б Він не виконав Своєї Угоди жертви, Він не зміг би вчинити Своє покликання та вибрання певним.

ПОСТІЙНЕ ВИПРОБУВАННЯ СТАНУ СЕРЦЯ

Те, що наш Господь робив у цій справі, докладно відповідає тому, що робить кожен із нас. Спочатку ми приходимо до Господа і віддаємо себе на живу жертву. Те, що Він приймає нас і приписує Свої заслуги, робить нас досконалими істотами з Божественного погляду. Кожен, у кого досконала плоть, має право на життя відповідно до Божественного Закону. Та факт, що ми маємо право жити в цю мить, ще не означає, що воно буде вічним.

У кінці тисячі років Христового царювання світ буде дійсно досконалим. Тоді люди будуть піддані випробуванню, щоб показати, чи ця досконалисть є глибокою і тривалою, чи це постійний стан їхнього серця. Саме так було з нашим Господом. Перед Своїм посвяченням Він, зрозуміло, не мав таких випробувань і такого перекору від грішників, як потім: “Тож подумайте про Того, хто перетерпів такий перекір проти Себе від грішних” (Євр. 12: 3). По суті всі Його випробування почалися в часі посвячення. У нас

немає жодної причини думати, що наш Господь підлягав випробуванню щодо життя і смерті перед Своїм посвяченням.

Коли Йому було тридцять років, Він був святим, незлобивим, невинним, відлученим від грішників. Його випробування, яке мало показати Його спроможність, почалося при посвяченні і продовжувалося до смерті. Три з половиною роки дух Його розуму був на випробуванні. Якщо би протягом цього часу Він зробив якийсь гріх, то чи був би прийнятним для Бога? Певно, що ні! Він був на випробуванні, але не як старе створіння, а як Нове, і Його випробування закінчилося не раніше, ніж на хресті. Тоді Він вигукнув: “Звершилося!”. Це зовсім не суперечило факту, що Він далі був під Законом. Закон мав владу над Ним, доки Він жив. Як Нове Створіння, Він не мав духовного тіла. У Нього було людське тіло, і Він відповідав за все, що робило Його людське тіло.

Так само з нами. У певному значенні слова це тіло вважається мертвим. Як каже апостол: “Отож, коли ви воскресли з Христом, то шукайте того, що вгорі”. Хіба це не стосується нас як Нових Створінь? Стосується. Хіба наша плоть не вважаються мертвою? Вважається. Але ми образно воскресли з мертвих (Рим. 6: 4, 5; Кол. 3: 1). Наскільки наше тіло не є досконало слухняним, настільки Христос, як великий Заступник, відшкодовує це. Тож, коли хтось із нас грішить, ми маємо Заступника перед Отцем. Яким би дрібним не був гріх, він є гріхом. Бог не веде звітності плоті, а кладе відповідальність за це на Нове Створіння. Саме з причини слабостей плоті Нове Створіння приходить щоденно до Господа і каже: “Прости нам наші провини”. Ми маємо Заступника перед Богом, і, якщо ми грішимо, ми можемо прийти до Бога і отримати благодать для своєчасної допомоги (1 Ів. 2: 1; Євр. 4: 16).

ПОДВІЙНЕ ВИПРОБУВАННЯ НОВОГО СТВОРІННЯ

Як ми вже бачили, наш Господь, посвятившись при Своему хрищенні, був досконалою людською істотою. Коли Отець прийняв Його жертву, Він був зачатий знову і такою самою мірою був новою душею, Новим Створінням — духом. Але цей скарб нового розуму Він мав у земній посудині, тому Нове Створіння було відповідальне за все,

що робило старе створіння. Коли б старе створіння принесло Йому клопоти, Нове Створіння було би відповідальне за це.

Як уже стверджувалося, наш Господь був під владою Закону, доки жив. Виникає питання: як довго Він жив як людина? Відповідаємо, що в певному дуже істотному значенні слова Він помер при хрищенні, тобто помер для Своєї людської волі, та Його людське тіло не померло. Отже, Його людське тіло далі підлягало усьому Законові як і раніше. Він став Новим Створінням у душі Свого розуму, але Новим Створінням без нового тіла, і, виходячи з Божественного порядку, Нове Створіння взяло і використовувало старе земне тіло з усією відповідальністю цього земного тіла, якою б вона не була.

Іншими словами, плоть мала свій закон і свою відповідальність. Але як Нове Створіння наш Господь був під додатковим законом. Ми не повинні думати, що Він як Нове Створіння звільнився від Десяти Заповідей. У Своїй плоті Він був досконалою людською істотою, під Законом. Як Нове Створіння Він постановив робити більше, ніж просто виконувати Закон. Ось так Нове Створіння було на випробуванні, щоб не тільки показати, чи плоть буде жити згідно з вимогами Закону, але чи вона буде підкорена вищому закону Нового Створіння. Ось так наш Господь більш ніж виконав Закон — не менш, ніж виконав Закон.

Коли Ісус посвятився, Він помер для Угоди Закону, але не для Закону. Він не звільнився від відповідальності перед Законом по плоті, але як Нове Створіння відмовився від усіх надій, усіх сподівань щодо Угоди Закону. Коли Він відмовився від людської природи, то більше не мав жодної користі від того, що стосувалося людської природи, яку тепер віддавав, щоб здобути щось краще. Отже, Він помер для Угоди Закону не тому, що не міг її виконати, а тому, що, стаючись мертвим для цієї Угоди, Він міг стати живим для Угоди жертви. Благословенням Угоди Закону було тільки земне життя. Тому, коли наш Господь посвятився, Він пожертвував усім, що супроводжувало Угоду Закону.

НАШ ГОСПОДЬ НЕ МАВ ЗАСТУПНИКА

Коли б людська природа нашого Господа не змогла виконати Закон, Нове Створіння несло

б за це відповідальність. Так само з нами, як це ми проілюстрували раніше на прикладі людини і собаки. Нове Створіння схоже на людину, а старе — на собаку. Людина відповідальна за собаку. Якщо собака наробить шкоди чи покусас когось, то за це відповідає її власник. Бог має щодо нас особливий задум, завдяки якому ми можемо приходити до престолу небесної благодаті задля вад плоті, тому що маємо Заступника. Але Ісус не мав Заступника, тому будь-який невірний крок з боку Його плоті був би прямим звинувачення на Його адресу, оскільки Він був відповідальний за все, що могла зробити плоть.

Як ми бачили, наш Господь у тридцять років був досконалою людиною, відповідальною за це під Угодою Закону. Коли Він посвятився, і Отець прийняв це посвячення, Він почав вважатися живим як Нове Створіння і мертвим як старе створіння. Ці факти не повинні дозволити нам випустити з уваги інший факт, що в дійсності Він ще не був Новим Створінням, а лише був зачатий до нової природи і не міг бути цілковито вільним від земної природи, доки насправді не помер.

Отже, наш Господь як Нове Створіння був відповідальний за все, що містилося в Божих законах і стосувалося Його як людини. Той факт, що Він відмовився від усіх земних надій, амбіцій та привілеїв, не давав Йому права порушувати Закон Бога. Отже, Його вихід з-під Угоди Закону не давав Йому права ламати Закон.

Так само з нами. Ми жодною мірою не повинні завдавати шкоди нашим ближнім. Те, що ми стали Новими Створіннями в Христі, робить нас ще більш відповідальними за добре поведження. Ми потребували Господньої заслуги, яка б ховала кожную тілесну недосконалість, яку ми маємо. Уже сам факт, що ми потребували, щоб були закриті наші тілесні недосконалості, показує, що Господь бере до уваги кожную нашу думку, слово і вчинок, та оскільки ми все ще недосконалі, для нас передбачено спосіб прийти до Престолу Благодаті, щоб наші слабості були закриті заслугою нашого Господа.

ВЕЛИЧЕЗНА ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ НАШОГО ГОСПОДА

Ніщо не могло заслонити нашого Господа. Хоча Він відмовився від усіх надій на людське

життя, щоб мати духовні благословення, Він був відповідальний за кожную рису Божественного Закону.

Божественний Закон існував завжди. Бог завжди мав закони, які говорили про правильне і неправильне; Він Сам є під законом праведності. Наш Господь Ісус та всі святі ангели підлягають закону праведності. При посвяченні нашого Господа припинилася обітниця життя Угоди, яка ґрунтувалася на Законі і яку наш Господь виконав. Оскільки жодна недосконала істота не може виконати Закон, для нас передбачено інший шлях — шлях жертвування, побудований на заслугі нашого Господа, приписаній нам. “Зберіть до Мене святих Моїх, що вступили в заповіт зі Мною при жертві” (Пс. 50: 5, Гиж.).

З Божественного погляду наш Господь виконував Закон як Нове Створіння; з людського — Він виконував його як земне створіння. Для Бога ми одне, для людей — інше. Перед Богом Ісус був Новим Створінням. Та Він виконував Закон не тільки в дусі; Він виконував його також у букві. Щодо нас, ми не можемо виконати букву Закону, але зобов’язані виконувати його дух. Наш Господь, досконалий, виконував Закон у дусі й у букві. Кожен вчинок слухняності Закону приписувався Новому Створінню, а будь-яка невдача принесла би смерть. Навіть якщо цей рахунок був відкритий на ім’я Нового Створіння, вчинки слухняності тільки приписувалися йому. Батько може покласти гроші в банк для дитини, але дитина не має цих грошей і не може їх отримати, доки не досягне відповідного віку. Так само з нашим Господом. Усе, що Він робив, було покладено на Його рахунок. Коли б Він зробив щось погане, це було би поставлено за вину Новому Створінню. “Заплата за гріх смерть” (Рим. 6: 23).

ЗМІНА ПРИРОДИ — ПОСТУПОВИЙ ПРОЦЕС

Та коли б наш Господь позостався під Угодою Закону, Він не став би спадкоємцем, бо дитина невільниці не могла стати спадкоємцем із сином вільної (Гал. 4: 30). Син вільної був Новим Створінням.

Коли наш Господь уклав Угоду жертви в Йордані, Він перейшов від Свого становища під Угодою Закону і від тілесної спорідненості

з Авраамом до духовної спорідненості і став духовним “Насінням” Авраама, бо там Він пожертвував усіма благословеннями та милостями, які належали Йому під Угодою Закону.

Але ми повинні пам’ятати, що у випадку нашого Господа ця зміна природи вимагала трьох з половиною років. Він не перейшов від однієї спорідненості до іншої негайно, але через процес, в якому умирав щоденно і щоденно ставав живим. Він прийняв умови Угоди жертви. Протягом трьох з половиною років Він був у процесі переходу від Угоди Закону до жертвовної Угоди. Виконавши умови цієї Угоди, Він був відданий на смерть у плоті й оживлений у душі (1 Петр. 3: 18. Хом.). Отже, Він не здобув цього славного становища, образно показаного в Ісааку, доки не воскрес із мертвих.

Так само з нами. Ми зрікаємося земного, щоб мати частку в небесному. Але ця зміна вимагає певного періоду, під час якого ми вмираємо щоденно і щоденно стаємо живими. Цілковито живими ми станемо тільки в нашому воскресінні, тому що плоть і кров не можуть успадкувати Божого Царства (1 Кор. 15: 50). І хоча ця зміна не миттєва, а поступова, однак Отець мав до діла з нашим Господом від миті Його посвячення. Так само Він має до діла з нами. Ми маємо передсмак цього благословення вже зараз, але він не стане нашим цілковито, доки не закінчиться жертва. Хрищення нашого Господа не зробило Його Христом у повному значенні слова, але Він був проголошений Христом у силі, коли був піднятий на духовний рівень (Рим. 1: 4).

МЕТА СТРАЖДАНЬ НАШОГО ГОСПОДА

Святе Письмо дає нам зрозуміти, що страждання нашого Господа принесли різні наслідки. Перш за все, ці страждання були виконанням Закону; вони свідчили про Його слухняність Закону Бога. Він страждав за добрі вчинки, а не за погані. По-друге, було властивим, щоб Він показав Богу Свою відданість та вірність і заслужив право стати великим Месією і отримати велику силу та славу, яку Месія застосує.

Апостол Павло наводить цю особливу думку, коли каже, що Богу вподобалося зробити Вождя нашого спасіння досконалим через страждання (Євр. 2: 10). Водночас це страждання мало продемонструвати, що наш Господь є великим

Месією, Який остаточно виведе народ із гріха та смерті. Апостол також дає зрозуміти, що Його страждання були доцільними і обґрунтованими, щоб посприяти майбутнім Його послідовникам, коли каже, що цей Первосвященик відчув на Собі наші слабості, щоб навчитися співчувати тим, хто в горі. Він Сам був вірний, перейшовши крізь різні випробування (Євр. 4: 15).

Коли людство дізнається, як Месії вдалося здобути контроль над світом, усі люди матимуть повну довіру до Нього — не тільки до влади, якою Він управлятиме Своїм Царством, але й до Його справедливості, до Його любові та до Його милосердя. Він у всьому зазнав спокуси, як зазнає Церква, тому не тільки ми можемо мати користь з Його досвіду, але й увесь світ у майбутньому також матиме нагоду оцінити його.

Страждання Ісуса стали свідоцтвом для ангелів і для людей. Він повною мірою продемонстрував відданість до самої смерті. У нагороду Отець дав Йому не тільки високе становище, яке Він мав на початку, але й підняв до Своєї правиці на небесних місцях, “вище від усякого уряду, і влади, і сили, і панування, і всякого ймення, що назване” (Еф. 1: 21) — до божественної природи. Усе це було частиною великого Плану Отця, і на основі випробувань нашого Господа ми бачимо, що Небесний Отець найбільш дивовижним чином показав Свою Справедливість, Свою Силу і Свою Любов.

ВИПРОБУВАННЯ ЦЕРКВИ СХОЖІ НА ВИПРОБУВАННЯ НАШОГО ГОСПОДА

Удосконалення нашого Господа, щоправда, трохи відрізнялося від нашого, та між обома є певна схожість. Він був досконалий перед тим, як упокоритися; Він був далі досконалий як Людина Ісус Христос, Який віддав Себе, але внаслідок посвячення Він отримав зачаття Святим Духом до божественної природи, і Його розвиток як Нового Створіння вимагав вірного виконання обіту, тобто Угоди, жертви, впроваджуючи в чин волю Небесного Отця. Через таку вірність Він удосконалився на божественному рівні — показав Себе достойним на основі Угоди: “Достойний Агнець, що заколений, прийняти силу, і багатство, і мудрість, і міць, і честь, і славу, і благословення!” (Об. 5: 12).

Так само послідовники Ісуса мають брати участь з Ним у стражданнях теперішнього часу та в славі, яка настане, бо “коли терпимо [з Ним], то будемо разом також царювати” (2 Тим. 2: 12). Хоча ми недосконалі плоттю, а Він був досконалий, Одежа Його Праведності, заслуга Його жертви, вкриває всі наші вади і робить нас, як Його послідовників, святими та прийнятними перед Отцем як співучасників жертви з Ісусом.

Зачаття Святим Духом започатковує в нас божественне життя. Ми повинні бути удосконалені

не в плоті, а в душі, і наша досконалість та те, що Отець прийняв нас, стануть видимими через нашу відданість серцем, через те, наскільки повно та цілковито ми підкоримо все, що в нас є, Божественній волі, і будемо намагатися прославляти Бога в нашому тілі та душі, які є Його. Наше виправдання дістається нам в нагороду за віру, а не за вчинки, натомість прославлення прийде тільки в нагороду за вірність: “Будь вірний до смерті, і Я тобі дам вінця життя!” (Об. 2: 10).

R5088 (1912 p.)

ВРЯТОВАНИ В ДЕНЬ УТИСКУ

“Вони будуть Моїми, — говорить Господь сил, — у той день, що Я готую, стануть Моїм скарбом. Я їх помилую, як чоловік милує свого сина, що йому служить”
(Малахії 3: 17, Хом.).

Ці слова пророка Малахії, як і інші численні пророцтва, очевидно, мають загальне застосування протягом всього Євангельського віку і особливо в його кінці. Вісімнадцять століть тому Господь Єгова почав готувати Свої скарби. Першим із цих скарбів був наш Господь Ісус Христос, відшліфований, удосконалений і взятий угору. Удосконаливши Свого Сина, нашого Господа, Єгова не припинив праці. Він постановив відгранувати і відшліфувати інше каміння на зразок Свого Сина, щоб вони сяли з Ним у небесній славі та Царстві, як написано: “Бо ми — Його творіння — витворені у Христі Ісусі на добрі справи” (Еф. 2: 10, Гиж.).

Ці самоцвіти знаходить Бог, Який робить із них коштовності. Знайшовши їх, Він віддає їх у руки великого Гранувальника, нашого Господа Ісуса, щоб відгранувати, відшліфувати і зробити їх придатними до славної праці, коли вони сятимуть із Ним у Царстві. Наш Небесний Отець призначив нашого Господа великим Майстром у приготуванні цих коштовностей.

У нашому вірші Господь Єгова каже, що в день приготування коштовностей Він помилує цей клас, як батько милує свого сина, єдинака, який йому служить. Він не помилував цей клас у тому значенні, щоб звільнити його від усіх страждань, бо коли б він був так помилуваний, то не мав би частки в славі після цього часу

випробування. Він не помилював Ісуса, Голову над Церквою, яка є Його Тілом. Але Він не дозволить їм зазнати спокуси понад те, що вони можуть знести (1 Кор. 10: 13). Він зацікавлений в них, прихильний до них і визволяє від того, що стане для них надто обтяжливим.

ВСТАВЛЕННЯ КОШТОВНОСТЕЙ В ОПРАВУ

У певному значенні Бог готує Свої коштовності вже понад вісімнадцять століть — у сенсі їх приготування. Але ще є остаточне зібрання, згромадження цього класу, який ще не завершений. Зібрання цих коштовностей повинно охоплювати також воскресіння: не тільки тих, які спали як члени Тіла Христа, але й тих, які живі й позостали до кінця віку. Усі вони зазнають переміни від фізичних до духовних умов, “раптом, як оком змигнути” (1 Кор. 15: 51, 52). Згромадивши цей клас — вставивши, так би мовити, коштовності в оправу, — Господь покаже Свій майстерний виріб: річ, яку Він взяв із багна та бруду грішного людського роду, і те, що Він із неї зробив.

Збирання коштовностей згадує пророк Малахія у наступній цитаті: “Ось Я посилаю Свого Ангела, і він перед обличчям Моїм приготує дорогу. І нагло прибуде до храму Свого Господь, Якого шукаєте ви, і Ангел заповіту, Якого жадаєте. Ось іде Він, говорить Господь Саваот! І хто витерпить день Його прибуття, і хто встоїть, коли Він з’явиться? Бо Він, як огонь той у золотаря, і як у пральників луг. І Він сяде топоти та чистити срібло, і очистить синів Левія, і їх перечистить,

як золото й срібло, і будуть для Господа жертву приносити в правді” (Мал. 3: 1-3).

Ангел Заповіту (Угоди) це, перш за все, наш Господь Ісус, Який прийшов понад вісімнадцять століть тому і представив Себе спадкоємцям Нової Угоди — юдеям. Апостол показує, що цей новий порядок передбачав для них не тільки нового Посередника, але й кращі жертви і нове священство, здатне досягти відшкодування за гріхи народу, щоб більше не потрібно було приносити образні жертви із року в рік (Євр. 9: 11-15).

Ангел Заповіту прийшов до Своїх, та Свої Його не прийняли, “а всім, що Його прийняли, їм владу дав дітьми Божими стати” — бути Його співучасниками, ототожнюватися з Ним як члени Його Тіла. Вони зачаті до нової природи, та не з волі плоті, а Богом (Ів. 1: 11-13).

ГОСПОДНІ СЛОВА — ВОГОНЬ ОЧИЩЕННЯ

У такому значенні слова наш Господь сидить і очищує золото та срібло — відрізняє, перечищає. Слова, які Він говорив, були не тільки словами благодаті, вічного життя, але й словами перечищення, уподібненими в іншому місці до гострого, обосічного меча (Євр. 4: 12). Пророк Малахія порівнює їх із лугом пральників, який забирає всі плями і робить одіж чистою і білою. Також він каже, що наш Господь буде сидіти і очищати золото та срібло, щоб клас левитів міг приносити Господові прийнятну жертву.

Це пророцтво стосується, як бачимо, позаобразного священства і охоплює як Царських Священиків, так і Велику Громаду. Праця цього великого Очищувача полягає в тому, щоб перечистити членів класу Церкви — не тільки Малу Черідку, але й Велику Громаду.

Процес очищення відбувається впродовж усього Євангельського віку. У міру того як окремі члени Тіла Христа зростають у благодаті, вони піддані не тільки попереднім процесам очищення, але й більш ґрунтовним. Золото представляє Божественний, тобто вищий порядок духовної природи, тоді як срібло — нижчий. Золото представляє Малу Черідку, а срібло — Велику Громаду.

Жоден із них не в змозі складати з себе прийнятну жертву. Для цього великий Заступник приписує Свою заслугу кожному, хто приносить

себе в жертву, і дає йому таку можливість. Отець дозволяє Заступникові зробити ці жертви прийнятними. Це Його жертви, не їхні власні. Тоді вони стають зачаті до нової природи і прийняті в Тіло Христа. Цим жертвоприношенням наш Господь, великий Посередник, готує встановлення Нової Угоди.

СЬОГОДНІ ЧУДОВИЙ ЧАС

Сцени, які завершуватимуть Євангельський вік, будуть найзнаменнішими в історії світу. У той час Церква має бути укомплектована. Ми не маємо права вгадувати, коли буде кінець цього утиску. Чи весь утиск прийде за наступні два чи три роки, ми не знаємо. Та думаємо, що найсерйозніша частина утиску займе дуже короткий час.

Пам’ятаймо, що ми живемо в найбільш дивовижних часах. За місяць може відбутися більше, ніж за роки в минулому, а за годину — більше, ніж за кілька днів колись. Ми далі перебуваємо в стані очікування, щоб Господь міг показати нам Свою волю в цій справі. Віримо, що 1915 рік буде ще більш вражаючим, ніж цей. Ми цілковито віримо, що 1914 рік стане кінцем Часів Поган, бо не можемо знайти жодної неточності в нашій біблійній хронології. Але ми не претендуємо на непомильність. Людині притаманно помилятися. Тому, якщо Отець дозволить нам вхибити щодо Його Слова в цій справі, Він, безперечно, матимемо велике благословення для нас. І коли б 1914 рік не позначив кінця Часів Поган, ми далі будемо вірити, що час зовсім недалекий, бо чим більше ми наближаємося до цього часу, тим більше бачимо виконання того, що, як вказує Святе Письмо, має статися.

Невдовзі Господь помилує Свій народ — не від утиску в цілому, а від зайвих випробувань. Не можна сподіватися, що Він помилує його як коштовності більше, ніж помилував Свого Єдинородного Сина. Він дозволив, щоб Син був відданий на смерть, та ще й смерть на хресті. Однак Він захистив нашого Господа і не дав Йому зазнати нічого, що завдало б Йому шкоди. Так само Господь помилує нас як Нові Створіння. Він готує нас до славних речей, які зберіг для вірних.

ОЗНАКА З НЕБА

Марка 8: 11-26

“І знову Ісус промовляв до них, кажучи: Я Світло для світу. Хто йде вслід за Мною, не буде ходити у темряві той, але матиме світло життя” (Івана 8: 12).

Книжники і фарисеї — провідні релігійні особи та вчителі за днів Ісуса — були стурбовані й занепокоєні Його успіхом у здобутті репутації серед людей. Справді, люди, які радо Його слухали, були переважно з простого народу, яким юдейські вчителі звикли нехтувати, називаючи їх “митниками і грішниками” і відмовляючись вважати їх братами. В Ісусі вони бачили конкурента, до того ж успішного, і боялися, небезпідставно, що їхня власна репутація як учителів слабне з причини Його вищості як Учителя, Чий “Красні Слова Життя” порушували серця багатьох.

Фарисеї підходили до Нього насамперед, щоб знайти недолік — “спокушувати” Ісуса. Вони запитали Його про “ознаку з неба”. Справжньою метою було применшити численні знаки, які Він давав людям, коли зціляв хворих і т. п. Ігноруючи це, вони казали: “А який знак Ти можеш дати нам з неба? Ми хочемо небесний знак; дай нам його, і ми повіримо в Тебе”.

Щоб хоч якось схвально поставитися до головних правителів юдеїв того часу ми повинні пам’ятати, наскільки іншими були речі, які робив Ісус на доказ Свого месіанства, від речей, які, як вони вважали, Він повинен робити. Пророцтва багато розповідали про Месію, але вони, читаючи їх, особливу увагу приділяли тим, які говорили про Його славу, про владу, яка дістанеться юдейському народу, і про благословення, якими юдейський народ остаточно обдарує всі народи, щоб благословити світ під час Месіанського Царства. Вони випустили з уваги і не вивчили достатньо уважно та глибоко інші місця Писання цілком відмінного характеру.

Інші місця Писання розповідають, що Месія “як ягня буде проваджений на заколення, й як овечка перед стрижіями своїми мовчить, так і Він не відкриватиме Своїх уст” (буде “мовчати” в тому значенні, що не відкриє Своїх уст, щоб уникнути осуду та смерті). Вони розповідали, як

Він “полоненим звіщатиме свободу” і відкриття очей сліпим, та фарисеї пов’язували їх радше зі славним Царством, аніж із часом, коли Месію “зневажили і ганьбили перед людьми” (Гиж.), коли вони ховали від Нього своє обличчя, соромлячись Його і показуючи зневагу.

Справді, вони мали б вивчати Писання належно. Можна сказати, що ця помилка не була їхньою виною, і в певному сенсі це було дійсно так. З іншого боку, треба пам’ятати, що дійсною перешкодою для них була пиха серця і дух всезнайства. Їм не вистачало покори, тож вони не були здатні вчитися. “Справді ізраїльтяни”, які прийняли Ісусове Послання, очевидно, також неправильно розуміли пророцтва, але були відкриті на те, щоб змінити власні переконання, готові, щоб їх вести і ними керували. Тому їх приваблювали учення Вчителя, дивували, приносили їм благословення. Господь поступово вів їх до правильного розуміння кожної риси Божественного Плану, на яку приходила пора, і вони поступово ставали готовими до благословень П’ятидесятниці у відповідний час, показуючи, що вони є частиною Вибраних, яких Бог обирає стати Нареченою Месії і співспадкоємицею у Його Царстві.

ЖОДНОЇ ОЗНАКИ, ОКРІМ ОЗНАКИ ЙОНИ

У нашій лекції розповідається, що Ісус глибоко зітхнув і промовив: “Нащо рід цей вимагає ознак?” (Гиж.). Відмовившись давати їм ознаку, Він покинув їх і попрямував на той бік озера. Святий Матвій (16: 1-4) більш докладно розповідає про це запитання і відповідь на нього. Ісус звернув увагу фарисеїв на знаки, яких дав їм достатньо, а тоді сказав, що одна велика ознака буде дана цьому народу, але не раніше, ніж на Голгофі. Ця “ознака” справді мала великий вплив на тисячі юдеїв, як свідчить запис у Діях Апостолів про тисячі охрищених у День П’ятидесятниці (і згодом), які чули проповідь святого Петра про смерть Ісуса, про Його три дні в гробі та про воскресіння на третій день.

Ісус навів ознаку Йони: як Йона був три дні і ночі (частину їх) у череві риби, так Людський

Син буде схожий час у землі, і як Йона вийшов звідти, так і Людський Син вийде.

Залишмо представникам Вищої Критики суперечки щодо припущення, яке вони висунули всупереч висловлюванню нашого Господа. Як твердить Вища Критика, Ісус та апостоли жорстоко помилялися в кожному значенні слова; натомість, за словами Ісуса та апостолів, жорстоко помиляються саме представники Вищої Критики. Ми вважаємо за краще відстоювати Боже Слово, а той, хто хоче, нехай тримається “мудрості людської”.

ФАРИСЕЙСЬКА РОЗЧИНА

Сівши в човен, Ісус застеріг Своїх учнів від учення фарисеїв, порівнявши його з розчиною, дріжджами. Розчина — фермент, який діє, перш за все, в тісті, з якого виходить хліб. Боже Слово є Правдою, хлібом, яким повинен харчуватися Його народ. Та він повинен вживати неквашений хліб — чистий хліб, чисту Правду, без домішки розчини людської філософії.

Пересторога була дуже доречна, тому що фарисеї явно і справді були сектою, групою, яка відзначалася найбільшою святістю серед юдеїв. Ця секта природно приваблювала найбільш палких, завзятих і обдарованих юдеїв. Її удавана причетність до найвищих і найкращих речей зробила її вчення та саму секту ще небезпечнішою, тому що її хліб, її правда змішалася з людськими традиціями, які викликають нудоту, розлад травлення, і отруюють кожний розум, який її приймає.

Ця сама лекція стосується нас сьогодні. Яким би святим не вважалося чи здавалося те чи інше віровизнання християн, ми повинні пам'ятати, що треба остерігатися його “закваски”, його фальшивого вчення, тобто бути на осторозі щодо нього, уникати його. Тільки чиста Правда Божого Слова здатна зробити нас “мудрими на спасіння”, і її достатньо, як каже апостол, “щоб Божа людина була досконала, до всякого доброго діла готова”.

Тому, як християни всіх віросповідань, з'єднаймо наші серця і розуми в повному посвяченні для нашого Господа і Відкупителя, щоб виконувати волю Небесного Отця; стіймо вільними і чистими від усякої “закваски” різних віровчень, які в минулому стільки зробили, щоб

розділити Господній народ на шість сотень віросповідань. Ми осуджуємо цей поділ, який скрізь щораз більше впливає на Божий народ, і дуже прагнемо з'єднати щирі серця, щоб був один Господь, одна Віра, одне Хрищення, один Бог і Отець над усіма, і одна “Церква Первороджених, на небі написаних”.

“ЯК ВИ НЕ РОЗУМІТЕ?”

Учні вперто не розуміли суті метафоричного висловлювання Ісуса про закваску фарисеїв. Вони одразу подумали про буквальну закваску і буквальний хліб, зауваживши, що в них зі собою тільки один хліб, і вирішили, що Учитель докоряє їм. Очі їхнього розуму, очі їхнього розуміння ще не розплющилися достатньо, тому Ісус одразу і дуже виразно сказав їм, очевидно з певною досадою, що після всього, чого Він навчив їх, вони далі не можуть збагнути духа Його слів.

Він нагадав їм про чудо нагодування п'яти тисяч людей п'ятьма хлібами і запитав, скільки корзин кусків вони назбирали. Вони відповіли: “Дванадцять”. Також Він нагадав їм про інше нагодування чотирьох тисяч людей сімома хлібами і запитав, скільки корзин вони тоді назбирали. Вони відповіли: “Сім”. Він сказав: “Як же ви не розумієте, що Я не звинувачую вас у тому, що ви мали тільки одну хлібину. Якщо Я мав силу зробити хліб тоді, то Я далі маю цю силу і не говорив би, що вам не вистачає хліба”.

Те саме можна не раз запримітити сьогодні між Господнім народом під час дослідження Біблії. Дух учень нашого Господа не раз губиться цілковито в тих, чий розум зосереджуються на якійсь незначній, другорядній речі. Ліком від цього є ближча злука з Богом, більш уважне вивчення Божественного Слова, вникання, як послідовники Учителя, в Його дух та Його працю. При цьому не забуваймо про докучливе “терня”, яке, як розповідається в іншій притчі, часто обсідає серця та розуми Божого народу, перешкоджаючи Слову Правди приносити потрібні плоди. “Терня” — це “клопоти цього світу й омана багатства”, — сказав Ісус.

Коли прибули вони до Віфсаїди, до Нього привели сліпого, благаючи, щоб Він його уздоровив. Ісус взяв його за руку і повів за село. Там Він послинив йому очі, поклав руки на нього і запитав, що він бачить. Той, звівши очі,

сказав, що бачить щось схоже на дерева, які ходять довкола і є, мабуть, людьми. Ісус знову поклав руки йому на очі і наказав глянути ще раз. Він так зробив і почав бачити виразно. Ціль такого способу нам не зрозуміла, але цілком можливо, що чоловікові бракувало віри, тому Ісус поволі розвинув її в ньому. Ця

думка знаходить підтвердження в кінцевому вислові, що чоловік почав бачити поступово, дивився якийсь час, а тоді сказав, що може бачити виразно. Господь, очевидно, хотів, щоб чоловік проявив усю силу волі і прагнення бачити.

R5111 (1912 p.)

БІЛИЙ КАМІНЬ ПЕРЕМОЖЦЯМ

“Переможцеві дам... білого каменя, а на камені написано ймення нове, якого не знає ніхто, тільки той, хто приймає його”
(Об’явлення 2: 17).

У древні часи греки та римляни мали звичай зазначати і увічнювати дружбу з допомогою білого каменя. Цей камінь ділили навпіл, і кожна особа вирізала своє ім’я на рівній поверхні, після чого вони обмінювалися своїми половинами каменя. Пред’явлення однієї половини вистачало, щоб запевнити приятельську допомогу навіть з боку нащадків того, хто перший поділив камінь. Схожим звичаєм часом користувався цар, який ламав білий камінь навпіл, одну частину залишав собі, а другу давав особливому послу. Цю частину можна було завжди відіслати цареві, і вона гарантувала поміч. Так поділений навпіл камінь ставав знаком розпізнавання.

Об’явлення 2: 17, здається, посилається на цей древній звичай. Білий камінь є дорогоцінним

знаком Господньої любові, а нове ім’я, написане на камені, натякає на ім’я Нареченого. Цей вираз свідчить про особливу приязнь із великим Царем царів, про таємницю між Ним і особою. Переможці будуть знані не тільки як клас, — клас Нареченої, але кожен з них матиме особисту прихильність Господа. Про це не знатиме ніхто, крім самої особи і Царя. Між Господом і переможцями існує окреме, особисте споріднення, і вони, можна сказати, отримують розпізнавальний знак (позаобразний білий камінь) ще в цьому житті.

Цим знаком є печать Святого Духа, завдяки якій Господь розпізнає переможців. Хоча про це можна сказати як про частину кінцевої нагороди Церкви, однак вже зі самого початку нашого досвіду ми маємо особисту приязнь із Господом. Повна печать Святого Духа буде дана у Воскресінні, коли ми отримаємо нове тіло. Тоді ми повністю знатимемо ім’я, під яким будемо знані Господу, а Він — нам, навіки.

R5113 (1912 p.)

ЛІТЕРАТУРА

Пропонуємо читачам наступні книги та брошури:

- Серія книг “Виклади Святого Письма”
 - Том 1 – “Божественний план віків” (укр.)
 - Том 2 – “Надійшов час” (укр. та рос.)
 - Том 3 – “Нехай прийде Царство Твоє” (укр. та рос.)
 - Том 4 – “Битва Армагеддону” (укр.)
 - Том 5 – “Примирення між Богом і людьми” (укр.)
 - Том 6 – “Нове Створіння” (укр.)
- Небесна Манна (укр. та рос.)
- Фото-драма сотворення (рос.)
- На переломі віків (видання 2004 р., 92 стор.) (укр.)
- Боже Царство (86 стор.) (укр.)
- Біблійні люди (450 стор., видання 1995 р.) (укр.)

- Надія (22 стор.) (укр.)
- Кров Примирення (28 стор.) (укр.)
- Нові небеса і нова земля (24 стор.) (укр.)
- Чому Бог дозволив зло? (28 стор.) (укр.)
- Що таке душа? (34 стор.) (укр.)
- Что говорит Священное Писание о спиритизме? (88 стор.) (рос.)
- Де є померлі? (62 стор.) (укр.)
- Свічник (періодичне видання, 46 стор.)

Вся література висилається безкоштовно.

Просимо завітати в Інтернет на сторінку www.scripturestudy.net, де можна знайти додаткову літературу українською та російською мовами.